

# ГЕОРГИ СТОЕВ

ПОРЕДИЦА \* СВИДЕТЕЛИ НА ВРЕМЕТО \*

# СИЖ

КНИГА ТРЕТА



под редакцията на  
ВЛАДО ДАВЕРОВ

# **ГЕОРГИ СТОЕВ**

## **СИК 3**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

В България напоследък доста хора се оказаха познавачи на най-новата ни история. Преди време същото важеше за футбола и политиката. Особено дейни са група журналисти, повечето от които, родени около началото на прехода. Логично е да се предполага, че те познават фактологически последните седемнайсет години, колкото и Първото българско царство.

Ние им благодарим за активното популяризиране на темата чрез вестниците, в които работят. Макар че заемките от нашите книги, твърде често будят смях и недоумение. Ако познаваха добре света, който се опитват да опишат, трябваше да научат поне едно много характерно за него правило:

Той се основава на свой, макар и спорен морал и мъжката дума е въпрос на чест.

Георги Стоев —  
писател

Огнян Младенов —  
издател

Владо Даверов —  
редактор

НА М.М-М

Преди време със сигурност щях да те нарека приятел. Сега ми е много трудно да определя какви са отношенията между двама ни. Дори си мисля, че това трябва да определиш ти. Не защото имаш предимство; още по-малко заради измислената от вестникарите йерархия. Не се чувствам по-слаб и не мисля да отстъпвам.

Животът понякога удивително наподобява шахматната игра. Понякога пешката става царица, а царицата просто изчезва. Между двете крайности върху шейсет и четирите квадрата се разполагат фигури с различни възможности, но задължително предани на цвета си. Най-лошо е, когато се стигне до патова ситуация. И двете страни нямаха поле за ход. Не бих искал да стигаме до там. Обаче, ако стане, този път аз ще определям условията на ремито.

## ГЛАВА I

Женята не обичаше шумните купони, а още по-малко публичните изяви. За първи път му се случваше да държи реч пред толкова много хора. Пък и смяташе, че ресторантът на горния етаж в „Шатрата“ около Правец не е най-доброто място. Почти не докосна алкохол и веднага щом свърши официалната част, поиска разрешение от Поли да си тръгне.

— Заминавай! — махна с ръка онзи. — И карай внимателно!

Ако имаше нещо, което Женята владееше съвършено, това бе именно шофирането. Умееше да избира най-точната линия на шосето, независимо дали тя се падаше в средата, в дясната или в лявата страна. Скоростта разтоварваше натрупаното напрежение и му доставяше огромно удоволствие. Дори някой да го преследва, Женята винаги се измъкваше. Сега бързаше да се прибере при жена си и да избяга далеч от шумотевицата на сбирщината, свикана от Поли.

Намали едва преди КПП-то на входа на София и веднага се шмугна в една от уличките, познати само на него. От известно време се пазеше. Не му се даваха пари за охрана, затова си беше изградил собствена система. Обикаляше с мръсна газ късите пресечки около квартала, спираше внезапно на произволен ъгъл, след което без да включва фаровете, паркираше зад блока. Така направи и сега. Точно в този момент входът на съседната кооперация се взриви.

— Брей, мама му стара! Кой ли се е настанил да живее там? — рече си на глас той.

Направи му впечатление, че ползват собствените му методи. Обикновено оставяше колата си точно пред този вход и ако не беше избрал друго място, сега сигурно щеше да бъде мъртъв. Въпреки това и през ум не му мина, че някой иска да го убие. А беше точно така. Серафим просто събка входовете.

\* \* \*

Докато траеше прословутото събрание, организирано от Поли и Женята, телефонът ми звъня още веднъж. Този път излязох в коридора без да питам никого. Обаждаше се Мелания.

— Тук беше твоята приятелка Ася — съобщи ми тя без обичайното разтегляне на думите.

— Ася ли? — изненадах се аз.

Не бях я търсил повече от два месеца и то не защото не ми харесваше, а за да я държа в напрежение. Не беше полезно за момичета като нея да се чувстват сигурни.

— Какво иска?

— Нищо особено, просто се интересувах как може да те намери.

— Ти каза ли й нещо?

— Казах й че идваш от време-навреме да ти правя свирки и после изчезваш.

— Ще те убия! — ядосах се аз.

— Няма нужда ти да ме убиваш. След това твоята флърца отишла при Венци и му предала целия разговор. Сега се опитва да ми разбие вратата, за да ме убие вместо теб.

— Много съм далеко, скъпа! Не мога да ти помогна — затворих телефона аз.

Наистина нямах решение на въпроса на шейсет километра от кафенето в София. С Венци трябваше да се видя лично. Нямаше начин да се разберем по телефона. Освен това се налагаше да остана с един куп селяндури почти до края на сбирката, да разговарям за бизнес и за многото пари, които ни очакваха при такава силна организация. Не докоснах нито алкохол, нито ядене. Едвам издържах до изгрева.

Прибрах се около пет часа сутринта. Направих задължителните обиколки, за да съм сигурен, че няма капан и паркирах една пресечка по-нагоре. Вече си вадех ключовете за апартамента, когато забелязах, че на пейката в градинката седи Серафим и ме чака. Като ме видя, скочи и на висок глас започна да бръщолеви невъобразими глупости.

— Млъкни! — затиснах му с длан устата аз, хванах го за косата и го помъкнах към вкъщи. Пуснах го за малко в хола, но Серафим като че ли това чакаше, за да се развика отново. — Говори тихо, спокойно и ясно! — наложи се отново да го усмирявам аз.

— Обърках входовете, братче. Взривих съседния.

— Колко пъти съм ти обяснявал, че тази работа иска търпение?  
Седиш като ловец на гюме и чакаш, докато дивечът се появи.

— Ама нали знам, че там паркира колата си.

— Нищо не знаеш — уцелих го в скулата аз и го сринах на пода.  
После започнах да го ритам в бъбреците и стомаха, докато остана без въздух.

Лежеше в краката ми като парцал, а аз го гледах отгоре. Това беше златно правило: ако искаш някой да научи нещо завинаги, задължително трябва да го поставиш в най-унизителното възможно положение!

— Защо ме биеш толкова? — проплака Серафим.

— За да ме заобичаш още повече — скрих го за последен път аз.  
Не ми стигаха глупостите на Мелания и на Ася, ами сега и тази гадина.

Всъщност нямах никакво намерение да убивам Женята. След смъртта на Зорката от Радомир той беше готов да се оттегли сам. Щеше да се прибере като нищо в родното си село някъде из Видинско и да се скрие от очите на всички. Поли именно затова го накара да води сборищата и да се обяви публично — не искаше да го изпуска. Петнайсетте килограма тротил, заложи от Серафим, щяха безвъзвратно да го убедят, че мястото му вече не е между нас. Глупавото копеле обаче сбърка, а Женята се оказа точно толкова тъп, колкото го мислех. Изобщо не проумя за кого съм разклатил камбаната.

## ГЛАВА II

Въпреки че беше изпълнителен директор, Поли отваряше офиса първи. Обикновено влизаше в кабинета си в осем часа. Тази сутрин още в колата чу по радиото за взривения вход и тъй като знаеше прекрасно къде живее Женята, първата му мисъл беше, че той е бил обектът. Опита се да го намери веднага по мобилния телефон, но не успя. После се обади на един крадец, който отдавна работеше за него и живееше наблизо.

— Намери ми Женята и му кажи да се яви веднага! — нареди му той.

Крадецът си свърши работата перфектно. Още докато Поли кръстосваше нервно килима, Женята се обади от пропуска:

— Чакай ме долу! — изнервен докрай го навика Поли. Маджо беше забранил присъствието в офиса на всякакви бригадири и хора от по-нисшия състав. — Какви са тия гърмежи около вас? — заведе Женята той на привидно спокойна разходка нагоре по улицата.

— Взривиха съседния вход.

— Какъв съседен вход, бе тъпак?

— Ами той е на петдесет метра от мен.

— Бе, ти не разбра ли, че в нашия занаят случайности няма? — ядоса се Поли. — Кой живее в този вход, че да го гърмят? Кажи ми какво си направил?

— Нищо — повдигна невинно рамене Женята.

На Поли чак му причерня от глупостта на дангалака, замълча за известно време докато се овладее и за всеки случай огледа улицата. Не понасяше да го лъжат. Трябваше да научи истината.

— Ти познаваш улицата — обърна се към него той. — Искам до довечера да научиш кой стои зад този взрив!

— Мен всички ме обичат! — учуди се съвсем искрено Женята.

— Абе, как да те обичат? Вчера съм те назначил за шеф от най-висок ранг. Огледай враговете си и най-вече приятелите си. Може някой да ти завижда?

— Аз пък си мислех, че ме съжаляват.

— Голям тъпанар си, Женя! Няма ли най-сетне да разбереш, че това е насочено срещу теб? Искат да те ликвидират, за да докажат, че съм избрал нищожество.

— Няма да е толкова лесно.

— Няма, но ако стане, ударът понасям аз, защото знаят, че си от моите хора.

— Вярно. Не ми беше минавало през ума. И какво ще правим сега?

— По-хубаво да те убия аз — вбеси се окончателно Поли. — Ще го разглася навсякъде и ще си запазя позициите.

— Не говориш сериозно!

— Напротив. Напълно съм сериозен. Или се вземаш в ръце, или след десетина дни ще вървя подир ковчега ти.

Денят не беше от най-хубавите за Поли. Като се прибра в офиса се изненада, че Маджо го е търсил по телефона. Не бяха се виждали много отдавна. Големият бос се беше отеглил на почивка след убийството на дебелия Андрю и неуспешния атентат срещу Илийката.

Печеше си задника някъде по гръцките острови и никой не го знаеше къде е.

— Ще ми дадеш ли телефона на Маджо? — звънна Поли на Димата.

— Той отдавна няма телефон — отвърна му онзи.

— Как така няма?

— Ако му потрлябваш, сам ще те намери. Бъди спокоен. Поли предчувстваше огромни неприятности. Беше събрал вече четиристотин души около себе си, но повечето от тях не притежаваха необходимите качества. Пък и ситуацията се промени доста. Когато напусна ВИС, имаше кой да го защити, а сега оставаше сам. Колкото и да беше корав и да се чувстваше уверен във всичко, което прави, Маджо винаги го смущаваше. Следобедът му мина кошмарно.

— Къде си, приятелю? — звънна му надвечер Маджо.

— В офиса съм.

— Каня те на вечеря в ресторант „Къщата“. Забравихме се.

— Аз да не съм курва да ме каниш на вечеря? — озъби се Поли.

— Не си, но все пак те съветвам да дойдеш!

Поли се появи в ресторанта без охрана, само с шофьора си. Паркира по обичайния си начин. Затапи другите коли и без да му пука се отправи към входа.

— Премести се някъде — пресрещна го охраната на Маджо. — Шефът се сърди.

— Големи баровци сте станали — ядоса се Поли.

— Нареждане.

— Преместете я вие — подхвърли Поли ключовете.

— Премести си я ти! — върнаха му ги обратно те.

В цялата атмосфера имаше някаква скрита враждебност и студенина, на която Поли не беше свикнал. Явно нещата се променяха. Влезе в градината, съпроводен от охраната на Маджо, но той не беше там.

— К'во става бе? — учуди се той.

— Давай напред — побутнаха го двама яки мъжаги. Минаха през салона на първия етаж, претъпкан от клиенти, изкачиха се по стълбите до горния етаж, където нямаше жив човек. Единствено Маджо седеше на крайната маса до камината и спокойно пушеше цигара с любимото си цигаре.

— Какви са тези бодигардове и разни други чудеса? — седна Поли без да поздрави.

— Добра вечер! — съвсем спокойно го посрещна Маджо. Изглеждаше в блестяща форма. Беше придобил холивудски загар и носеше ризата си под елегантния костюм широко разтворена, както правят гърците. — Изнервен ми се виждаш нещо?

— Пълна тъпотия — наведе се над него Поли. Много малко хора знаеха, че той страда от циклофрения и когато болестта го нагази, става неудържим. Пристъпите му бяха изненадващи. Трудно ги овладяваше дори с най-силните лекарства. — Нали знаеш, че тези копелдаци сега се чувстват сигурни, но все по някое време се прибират в къщи. Тогава как ще ги опазиш?

— Ако се наложи, ще се прибират заедно — загаси цигарата си Маджо. — И още нещо: не ми излизай със заплахи! Този номер пред мен не върви.

Въпреки пристъпа си, Поли успя да се овладее. Стана му ясно, че Маджо вече не е същият човек и с него трябва да се говори внимателно. Пък и нямаше друг изход. Вече беше влязъл в капана.

— Дай му една студена вода на този, да не се пеняви толкова! — поръча на сервитьора Маджо. После се вторачи в Поли и съвсем отчетливо започна да му говори онова, заради което го бе повикал: — Искам да те питам нещо? Кой се опита да гръмне Женята?

— Аз — отвърна Поли.

— И защо?

— За да го сплаша. Хубаво е да знае, че не е безсмъртен.

— Много странни методи имаш!

— Такива са.

— От днес нататък не искам да предприемаш нищо без да се консултираш с мен — запали нова цигара Маджо. — Ти работиш за организацията и на практика си наш чиновник.

— А Маргините... Димата... и оня брадатия — Пашата? Те какви са ми?

— Те са ми съдружници и също са ти шефове.

— Не станяхте ли много? Аз също съм акционер.

— Станяхме толкова, колкото е необходимо — придърпа пепелника Маджо. Изгледа Поли толкова студено, че онзи чак се смрази.

— Откъде тази враждебност? — попита той.

— Объркал си се нещо. Просто исках да ти кажа, че от днес налагам мораториум върху убийствата.

## ГЛАВА III

Маджо беше овладял някои от маниерите на Генерала. След като приключи разговора си с Поли, сякаш внезапно престана да го вижда и да го чува. Пъхна поредната цигара в цигарето и разсеяно се загледа към тавана на помещението.

— Трябвам ли ти още? — попита Поли.

Маджо дори не го погледна. Махна нехайно с ръка сякаш пъдеше муха. Изчака го да изчезне, отпи малка глътка от питието и веднага извади радиостанцията си. Тя беше подобна на полицейските и чрез нея той командваше многобройната си охрана.

— Тръгваме!

После слезе надолу по стълбите, заграден по схема от куп телохранители и излезе навън. Петнайсет минути по-късно вече беше пред блока на Гоцев.

— Тук съм — съобщи кратко Маджо.

Генерала се появи почти веднага. Огледа гневно разположената наоколо охрана. Веднага загуби обичайната си сдържаност. Направо побеля от яд.

— Прибери тези лайна веднага по колите! — нареди той. — Нали съм ти казал, че с мен такива дивотии не вървят!

— Става опасно, началник! — подаде му ръка Маджо.

— Защо ти е толкова влажна дланта? — изненада се Генерала.

— От напрежението.

— Или просто те е страх?

Маджо не отговори и тръгна покорно с Гоцев към гората. Свиха по любимата му пътека без никаква охрана.

— Винаги съм те учил да бъдеш като мен — разпери ръце Генерала. — А ти ме излагаш. Защо си набил Карамански?

— Налагаше се да го поставя на мястото му.

— Ами тогава го помоли. Дръж се с него учтиво и приятелски. Как така ще го унижаваш?

— Случи се.

— Днес защо си домъкнал толкова хора?

— Опитал се да подчиня Поли, началник! Събрал е четиристотин души, изглежда иска да прави своя структура.

— Похвали го — вдигна рамене Генерала. — Потупай го дружески по гърба и го направи свой брат!

— Какъв брат? — плувна целия в пот Маджо. — Страх ме е, че ще ми посегне.

— И какво предлагаш?

— Знаеш ли, началник, последните месеци, които прекарах в чужбина, ми бяха много спокойни. Мисля да замина пак.

— Държиш се като сръдливо курве — ядоса се Гоцев. — Щом искаш да заминаваш пак, ще те пусна, но този път без нито един лев.

Маджо пребледня до такава степен, че лицето ми светна в тъмното. Очакваше всичко друго, само не и това. Нямаше представа как да реагира.

— Какво ти става, моето момче? — прегърна го Генерала.

— Тук всички ме смятат за твой слуга. Както и за роб на политическите ти приятели.

— Смятат те, защото се държиш като такъв. Винаги съм мислел, че вие селските момчета сте корави души и съдбата трудно може да ви пребори. Не ти отива поведение на госпожица.

— Не съм госпожица.

— Още по-лошо — обърна се срещу него Гоцев. — Ти си направо путка непоръбена. Преди малко те нарекох моето момче, защото очаквах да се разгневиш и да ми отговориш като мъж. Изобщо, винаги съм желал да те видя много по-решителен и безкомпромисен.

— Такъв съм началник.

— Никакъв не си — тръгна обратно към дома си Генерала и Маджо послушно го последва. — Вече съжалявам, че загубих толкова време да те обучавам. Нищо не прихващаш. Както и Пашата. Същият лигльо като теб.

Маджо замълча, изпрати генерала до алеята пред блока и умислен се загледа след него. Той знаеше прекрасно, че никога не може да стигне класата на Гоцев, нито пък има неговите възможности. Но за първи път му хрумна колко незащитен е този умен и хитър мъж с всичките си огромни пари. Беше изключително лесен за отсвирване. „И това е решение — разтри слепоочията си той. — Ако се наложи да

се спасявам, Генерала е лесен.“ След което влезе в една от колите на многобройната си охрана.

Маджо никога не ползваше собствен телефон. Поиска един от охранителите си и от него се обади на Поли. От известно време той бе напуснал къщата си в полите на Витоша и живееше под наем в центъра на София.

Очевидно циклофренията му се засилваше. Беше му по-спокойно да се движи сред много хора и на шумно място.

— Здравсти! — поздрави го Маджо.

— Здравей! — вдигна изненадан телефона Поли. — Да не би да си разстроен задето ме наруга тази вечер?

— Наистина съм разстроен — призна си Маджо. Поли се почувства поласкан от обаждането, макар че още нямаше представа каква беше целта. Чувствата му към Младен бяха много странни. Мразеше го и го обичаше едновременно. Малко преди телефонът да звънне, замисляше в детайли убийството му. Съзнаваше прекрасно, че без него е загубен, но от друга страна честолюбието му не позволяваше да изтърпи подобно отношение. И затова сега искрено се зарадва.

— Какво е станало? — попита той.

— Предлагам ти да вечеряме заедно в ресторант „Панорамата“ на „Парк-хотела“.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно.

Поли ходеше често в това заведение, въпреки че по наследство го притежаваше Жоро Илиев, не и Маджо. Омразата му към малкия Черешар беше огромна. Той знаеше, че Жоро също не стъпва там, където е бил брат му и поддържа неговите обекти по-скоро като паметници. Въпреки това не му се даваше нито лев в касата на противниковата групировка. И ето че сега Маджо предлагаше именно „Панорамата“.

— Ще дойда — съгласи се Поли. — Чакай ме! Междувременно Маджо бе пратил охрана да отцепи района и когато Поли се появи, го намери на две големи уискита. Погледът му блуждаеше. Главата му се клатеше смешно и когато поръча трето уиски за себе си и водка за Поли, размаха ръка така, че цигарата му падна от цигарето. Сервилните келнери на мига я загасиха.

— Няма нищо — ухили се Маджо.

— Ще ми кажеш ли какво е станало? — втренчи се в него Поли.  
— Поне един път се разкрий!

Поли все още изпитваше респект към Маджо. Смяташе го за страхливец, който в определени моменти е способен на изключително смели постъпки. В такива случаи дори му се възхищаваше. Освен това си даваше сметка, че без него е господин Никой и трябва отново да тръгне от нулата. И все пак не очакваше изповедта, която чу.

Маджо му разказа всички подробности около срещата си с генерал Гоцев. Не спести нищо. Наблегна най-много на факта, че го смятат за слуга. За втора ръка човек. Едва ли не за боклук.

— Нищо чудно, мой човек — поклати глава Поли. — Спомни си какво правех аз в Унгария и какъв беше ти! Най-обикновен роб на бате Гена.

— Добре де, ама нещата се промениха — хлъцна полупияният Маджо. Сетне се наведе през масата и умолително попита: — Ще прекараш ли тази нощ с мен?

— Защо не? — кимна Поли. — Обаче първо искам да си изясним нещо.

— Кажи!

— Ти не ме повика тук, за да се напиваме и да се тъпчем с деликатеси. Искаш да махнем Генерала, нали?

— Искам — тръшна се на стола Маджо и сякаш изведнъж изтрезня. — Той вече започва да пречи.

## ГЛАВА IV

След като напердаших Серафим, се заключих за два дни вкъщи. Нервите ми бяха опънати до крайност. Натъпках се здраво с диазепам. Въпреки това сънят бягаше, а денят ми се струваше от черен по-черен.

Серафим заслужаваше да го убия, но си давах сметка, че все някой ден може да бъде полезен за нещо. Безспорно беше един от най-големите гафаджии. Не толкова, защото не му вървеше, колкото от глупост и мърльовщина. Надявах се организацията да не се докопа до него. Нямаше никакъв проблем да го принудят да пее. И тогава аз щях да получа най-тежкото наказание — смърт.

В организацията съществуваха строги правила. Йерархията се спазваше стриктно. Зад Женята стоеше Поли, а зад Поли — Маджо. Никой нямаше право да посяга на никого. По същия начин, ако Женята беше тръгнал да взривява мен, щеше да получи обичайното наказание — смърт. Макар че аз няхах намерение да го убивам, а само да го сплеща, това не правеше нещата по никакъв начин по-лесни за обяснение.

На третия ден все пак излязох. Трябваше да разбера какво е станало с Мелания след признанието ѝ пред Венци, че ми прави редовно свирки. Пък и приятелката ми Ася също се бе намесила, озлобена от желанието ми да ходя в кафенето на Чука. Чудех се на кого да се обадя първо. Накрая се спрях на Венци. И тръгнах да го търся.

— Къде си? — обадох му се на мобилния телефон.

— Срецу кафенето на Мелания — отвърна ми той.

— Ей сега идвам.

— Само че съм в блока отсреща.

— В блока ли?

— Не само в блока,... а на покрива.

— Да не си полудял?

— Нещо такова — затвори ми той.

Отидох пеша, защото след толкова много лекарства не смеех да кормувам. Качих се догоре с асансьора и после минах през познатите

от детските години тавански помещение. Венци наистина беше на покрива. Гледаше с бинокъл кафенето и изглеждаше ужасно. Явно също се бе натъпкал с диазепам.

— Приличаш на парцал — погледна ме бегло той.

— Ти също — отвърнах му аз.

Венци не ми отвърна нищо. Седна на перваза и се вторачи в краката си. Не бях го виждал толкова съсипан.

— Виж к'во, дай да се разберем — приседнах до него.

— Какво има да се разбираме?

— Знам, че Ася ти е казала за посещенията ми при Мелания.

— Много важно! — разтри възпалените си очи Венци. — Ти си ми приятел, можеш да правиш каквото си искаш.

Това, което много ме дразнеше в него бе склонността му да забравя всичко на мига. Не притежаваше капка злопаметност. Дори след най-жестоките престъпления, които извършвахме заедно, той спеше като младенец и на другия ден не помнеше нищо. Понякога се държеше дребнаво заради глупости, друг път не обръщаше никакво внимание на важни и значителни неща. Или просто бягаше от решението на проблемите, за да си живее както си знае.

Аз бях съвсем различен човек. Винаги планирах всичко отдалеч, предвиждах всякакви възможни ситуации и бях подготвен каквото и да стане. Не прощавах нито една обида. Влезеше ли някой в черния ми списък, докарвах нещата до край. Логиката ми беше ясна и категорична — или той, или аз. Ненавиждах подлеците. Да не говорим за предателите. Нито един от тях не се измъкваше безнаказано.

— Как така, каквото си искам? Нали знаеш, че Мелания ми прави редовно свирки?

— Знам — кимна той.

— Ами разсърди ми се поне!

— Проблемът ми е по-сериозен.

— Какъв?

— Ето го — показа ми Венци снимка на едър мъжага. — Някакъв си хокеист. Онзи ден Мелания ми я пробута под вратата. Бил новото й гадже.

След което се изправи, вдигна бинокъла и отново се вторачи в кафенето.

Напуши ме смях, но бях толкова съсипан и уморен, че дори не успях да се развеселя като хората. Венци очевидно беше съвсем оглупял.

— И сега? — попитах аз.

— Чакам го да влезе — отвърна ми той. — Ще ми помогнеш ли да го смажа?

— Естествено — кимнах. Нямаше да ми е за първи път да тръгнем заедно към абсолютно безсмислена и наивна глупост. Венци отскоро не работеше за нас и беше преминал към „Аполо“. Това обаче по никакъв начин не променяше нещата. Старото приятелство е като любовта — трудно хваща ръжда.

До края на деня хокеистът така и не се появи. Ние обаче останахме на покрива до пълно измръзване. Тръгнахме си едва когато се мръкна.

На улицата Венци отново побесня. Настояваше да влезе в кафенето и да пребие Мелания. Едва го озаптих.

— Обади ѝ се по телефона — предложих му аз.

— Добре, де — сърдито се дръпна той и набра номера ѝ. Започна да я ругае безмилостно още преди да му каже дума. Наричаше я курва и какво ли още не. Беше толкова гневен, колкото може да бъде един рогоносец и диазепамът явно не му влияеше вече.

— Успокой се! — спрях го аз. — Попитай я къде работи любовникът.

Този път Венци ме послуша. На всичко отгоре онзи имал наглостта да спомене пред Мелания, че моят приятел е само най-обикновен изпълнител. Шушумига някаква. Девета дупка на кавала. Оказа се, че мъжagата е управител на известна столична дискотека, която се намиралше около „Пиротска“.

— Нали е хокеист? — обърна се към мен Венци.

— В хокея няма пари — потупах го по рамото аз, твърдо убеден, че най-лошото отмина. — Момчетата тренират през деня, а вечер си изкарват хляба.

— Отиваме там — отсече Венци. — Искам да си поприказваме с него.

Нямах никакво намерение да ходя където и да било, но придружих Венци, за да не направи някоя нова простотия. Познавах добре заведението. То не беше наше, но плащаше редовно за охрана.

Пристигнахме след около половин час и аз помолих охраната да повика управителя, за да не се получи някоя беля пред един куп свидетели. След това се скрих в безистена. Пред входа остана само Венци.

След пет-шест минути излезе познатият ни от снимката мъж. Беше малко по-голям от нас на години и изглеждаше доста симпатичен.

— Търсили сте ме? — обърна се учтиво той към Венци.

— Намерих те, тарикат!

— Какво има? — изненада се мъжът.

— Има това, че си се заврял при Мелания. Някой да те е канил?

— Мелания е свястно момиче — започна да обяснява кротко мъжът. — Искам да я измъкна от тинята, в която е затънала.

— И аз искам — разигра актьорски етюд Венци. — Хайде да мръднем към безистена, да не ни слушат от охраната.

Мъжът се върза на лъжата му и тръгна заедно с него. Лично аз смятах да му обясним как седят нещата и да му теглим два шамара. Венци обаче видимо е имал съвсем други намерения. Стовари мощния си юмрук още при влизането в тунела и нокаутира мъжагата. Човекът дори си глътна езика. Едва успях да го извадя, за да не се задуши.

— Махни се, бе! — извиках на Венци.

Вместо това той започна да скача яростно по краката му. Направо го смаза.

— Казал си й, че съм обикновен изпълнител, а?

— Нищо не съм казал, дори не те знам къде работиш.

— Лъжеш.

— Честен кръст.

В този момент аз разбрах, че цялата интрига е развъртяна от Мелания. Хокеистчето наистина се оказа невинно. Ако изключим разбира се претенциите му към курвата, около която се въртахме всички.

— Познавам Маджо — промълви с разкъравена уста мъжагата.

— Аз пък познавам папата — зарита го Венци. Той не познаваше структурите, нито имаше представа кой къде е в йерархията. Трудно можеха да го сплашат с имена. — Глобявам те хиляда долара за обидата. Искам да ги получа утре.

— Познавам Маджо — повтори онзи.

— Тези хиляда долара ще си разделя именно с него — тегли му последен шут Венци и най-сетне го остави на мира.

На другия ден научихме, че хокеистът е откаран със „Спешна помощ“ в „Пирогов“. Краката му бяха натрошени на четири места. На практика Венци бе приключил спортната му кариера. По някакъв начин обаче мъжата се беше свързал с Мелания и хилядата долара стояха при нея. Лично тя ни се обади да ги вземем.

— Какво ще кажеш да се почерпим тази вечер? — звънна ми Венци. — Ще се срещнем в „Панорама“

— ОК — съгласих се аз. И без друго не ме свърташе на едно място.

Отидох в ресторанта навреме, седнах на запазената маса и чаках повече от час. Не дойде никой. Слязох на входа и тръгнах към кафенето на Мелания. Както винаги то беше пълно, но на бара нямаше никой. Заобиколих го и още на третата крачка на коридора видях Венци и Мелания. Чукаха се с такова настървение, че дори не ми обърнаха внимание.

Явно нещата си оставаха същите. Парите щяха да останат за нея, а за него лудата ревност.

## ГЛАВА V

На другата сутрин Маджо се събуди в отвратително настроение. Поли не го изтърпя докрай и някъде към четири часа си тръгна в типично свой стил. Без да го предупреждава и без да му се извинява. Каза му просто: „Айде, стига дотук!“ и си тръгна.

Маджо наистина имаше лошо пианство. Отхвърляше първите три питиета набързо, след което се втрещаваше изпитателно в събеседника си с леко приведена глава и димяща цигара в ръката. При Поли обаче такива номера не вървяха. Нито се стряскаше, нито се плашеше. Изобщо Маджо допускаше куп грешки след бутилка уиски, но пък за сметка на това на другия ден не се правеше, че ги е забравил. Анализираше ги трезво и търсеше начин да ги оправи.

Той представляваше странна смесица от малодушен страхливец и човек, готов да вземе и да поръча най-смелите решения. Освен това имаше огромен късмет. Винаги се измъкваше невредим от кризисни ситуации. И така постепенно създаде впечатление за недосегаемост, пък и добре усвояваше уроците на Гоцев.

Звънът на телефона го стресна, а гласът отсреща го изненада още повече. Обаждаше му се Илия Зъбчето.

— Как си, Младенчо? — попита го той.

— Радвам се да те чуя — изправи се Маджо и наистина беше така.

Маджо хранеше най-добри чувства към Илийката. Радваше се, че атентата срещу него не успя, макар да си даваше сметка, че онзи прекрасно знае кой го е поръчал.

Двамата се познаваха още от спортното училище. Маджо постъпи като новобранец, когато Илия завършваше. Нравите в пансиона не бяха от най-милите, но Зъбчето хареса силистренското селянче и го взе под крилото си. Не позволяваше да го малтретират, водеше го да се наяде на воля в столовете и бюфетите на баща си. Въвеждаше го в атмосферата на столицата. Илийката наистина беше доста изпитано градско момче, за което в София нямаше тайни, а това

безспорно правеше впечатление на Младен. И той му беше безкрайно благодарен.

— Що не дойдеш да се видим? — предложи изненадващо Зъбчето.

— Къде? — зяпна Маджо.

— Ами в моя офис.

— Добре. Идвам.

Поканата съвсем обърка Маджо, но той бързо се съвзе. Добрите чувства и старото приятелство бяха безспорно факт, обаче бизнесът си беше бизнес. За всеки случай, взе Димата със себе си. И така се подсигури срещу евентуални изненади. За разлика от него, Руснака изобщо не понасяше Илия и не цепеше басма на никого. В офиса на Зъбчето вече ги очакваха. Никой не спря двамата, дори не ги провериха за оръжие. Секретарката отвори широко вратата на кабинета още щом ги видя. Илията също посрещна радушно Маджо, прегърна го, огледа го и го потупа дружески по рамото. На Димата протегна студено ръка и повече не му обърна никакво внимание. Дори не го покани да седне.

— Доживяхме да се видим! — отвори разговора Илийката.

— Доживяхме — кимна Маджо. — Казвай сега какво има?

Той винаги се бе притеснявал от превъзходството на Зъбчето, от неговата надменност, от стабилното му присъствие в обществото и от огромното богатство, което успя да натрупа. От Гоцев беше научил златното правило: „Никога не показвай слабостта си и задължително се дръж като равен с равен!“ Може би защото беше още махмурлия, този път успя да се справи с комплексите си и седна на фотьойла съвсем спокойно. Погледнато отстрани, донякъде нагло.

— Много ми се набъркахте в бизнеса с петрол, драги! — започна директно Илия.

— Нали знаеш, че всичко това върти онзи над мен — посочи неопределено към тавана Маджо.

Илия се направи, че не го е чул. Запали пура и без да пита кой какво иска, разля уиски в две великолепни инкрустирани чаши. На Димата не предложи абсолютно нищо.

— Не е хубаво да ставате монополисти — спокойно се вгледа той в треперещите ръце на Младен. Веднага му мина през ума, че вероятно е прекарал нощта в някой бар, но не продума нищо по въпроса.

— Споменах ти вече кой командва парада — с огромно усилие отпи глътка уиски Маджо.

— Ще ти кажа нещо. Точно същият човек поръча да ви опердашат, за да имате едно наум. Така че по-добре да работим заедно. Станем ли партия, няма кой да се изправи срещу нас.

За известно време в офиса се възцари пълна тишина. Прозорците не пропускаха никакъв външен шум и Маджо имаше усещането, че е изпаднал във вакуум. Мълчанието на тримата се напластяваше и с просто око се виждаше, как пластове изтласкват въздуха към тавана. В един момент все някой от тях трябваше да проговори, за да поемат въздух и животът да продължи.

— Шефе — иронично разцепи тишината като с брадва Димата. — Ние се оправихме с Васко, когато беше император, та ти ли ще ни спреш?

Илия не му отговори веднага. Той обичаше Васил и все още му бе мъчно за него. Бизнесът наистина понякога принуждаваше дори най-близки хора да прибегват до крайни мерки. Все пак Васил му липсваше, но не можеше да не признае, че тези двамата стояха интелектуално поне две глави над него, за съжаление.

— Теб те помня отдавна — обърна се Илия към Димата. Разля част от уискито си за Бог да прости и допълни: — Когато Васил беше император, ти шляпаше по софийските улици като най-обикновен бълхар. — После се обърна директно към Маджо: — Ако бях го поканил аз, отдавна да съм го изгонил. Той не ми е никакъв. Ти си ми приятел, ти се оправяй с него.

В този момент Маджо искрено съжали, че е взел Димата със себе си. Не само не му помогна, ами го постави в крайно неудобно положение. Направо го zlepостави.

— Димчо — обърна се той към него с възможно най-благ тон, — хайде да ме изчакаш навън, докато ние тука разменим някои спомени от гимназията. Съученици сме все пак. Теб това едва ли ще те интересува.

— Забравих да ви кажа още нещо — отпи от уискито си Илия и седна зад бюрото. — Вашият генерал... нито ме интересува, а още по-малко ме плаши. За мен той е един палячо. Така че, ако искате да си говорим като мъже, повече не го споменавайте.

Димата се отлепи от ъгъла, където през цялото време беше стоял прав и ядосан напусна кабинета. Опита се да затръшне вратата, обаче тя бе добре тапицирана. Маджо хвърли бегъл поглед след него и отново се обърна към Илия.

— Каква е цената за Генерала? — попита той.

— Каква цена? — повдигна рамене Илия — Нали сме делили хляба си в училището, как мога да ти искам цена? Това генералче мога да го купя и да го продам колкото пъти си искам.

— Той не се продава.

— Всичко се продава! Мога да ти изредя един куп хора, които са го купували за дребни стотинки и после са го захвърляли — ядоса се Зъбчето. Стана, отиде до прозореца и се загледа към улицата. — Искам да те питам нещо? — продължи той по-спокойно и както обикновено смени темата. Подобен начин на разговор беше запазената му марка. — Напоследък ходиш ли на ски?

— Нямам време — шашна се Маджо. Най-малко очакваше такъв въпрос.

— Аз пък ходя на Боровец. И доста често срещам твоя клоун бай Миле. Много ме забавлява.

— Понякога наистина е голяма капия.

— От него научих, че имате проблеми в туристическия бизнес.

— Освен капия е и глупак.

— Може и така да се каже, но ти, Младене, преди време купи доста хотели. Направо ми ги измъкна под носа. Какво ще кажеш да ми ги продадеш?

— Аз ги взех почти без пари. По-добре да ти ги подаря.

— Знаеш, че подаръци не приемам — допълни чашите с уиски Илия. — Някога си ги прибарал без да дадеш стотинка, сега ще ми ги дадеш срещу милиони. Да разбереш, че съм ти приятел и помня ученическите години.

— Трябва да се консултирам — измънка Маджо.

— Направи един път през живота си нещо, без да се консултираш! — отново се ядоса Илия. — И забрави за този тъп генерал!

## ГЛАВА VI

Димата не дочака Маджо и вбесен се прибра в офиса. Явно, този ден не беше от най-добрите за него, защото там завари Пашата. Той идваше изключително рядко. Правеше се на началник, макар че беше съдружник и нищо повече. Бяха седнали с Поли над някакви сметки, смятаха и пресмятаха на хиляда половината.

Димата никак не обичаше брадатия и обикновено отбягваше всякакви разговори с него. Пък и като характери те толкова се различаваха, че не можеше да става дума за приятелство между тях.

— Румене, трябва да поговорим сериозно с теб — нахвърли се върху Пашата още от входа Димата. — Имам предвид твоите бригадири Вили Културиста и Жоро Плувката.

— Какво са сбъркали? — изправи се миролюбиво Пашата. Той не обичаше конфликтите. Винаги беше готов на компромиси, най-вече с тези, които не го обичаха.

— Направи ги милионери! — избухна Димата.

— Двамата държат по четиридесет-петдесет човека. Милионите, които си въобразяваш че изкарват, отиват по разпределение.

— Отиват друг път. Богатейт на наш гръб, без да им пука.

— Как така на ваш гръб?

— Моите хора влизат в някое заведение да си приберат полагаемото и твоите веднага се изтърсват след тях — разпери ръце Димата. — Първата им работа е да заявят, че обектът вече е преминал под твой контрол и да ги изгонят.

— Дай ми конкретен пример — ядоса се най-сетне Пашата. — Не ми говори общи приказки!

— Давам ти го веднага — тропна с юмрук по масата Димата. — Мои момчета заклезили един крадец, който работи самосиндикално и му извадили душата с пинсета без памук. Признал си всичко. Тогава пристигнали твоите хора с поредната си лъжа. Заявили, че те отдавна работят с него и прибрали плячката.

— Добре де, ще се разберем.

— Няма какво да се разбираме! Не съм толкова глупав, за да си представя дори за миг, че не делят с теб.

— Остави ме да проверя случая — пропусна думите му край ушите си Пашата и видимо притеснен конфликтът да не стане по-сериозен, напусна офиса.

През цялото време Поли не взе страна. Седеше мълчаливо отстрани и наблюдаваше двамата. Познаваше Димата добре. По всичко личеше, че раздразнението му идваше от друго място и по друг повод, но пък характера му не позволяваше да търпи никакви обиди. Пашата се държа значително по-меко, в любимия си стил. Той действително имаше алергия към караници и открити заплахи.

— Видя ли го? — обърна се Димата все още разярен към Поли.

— Видях — кимна онзи.

— Ако си приятел, искам на този да му изловим всички крадци. Карат най-хубавите коли в София. Където и да ги срещнат твоите хора бият, вземат им автомобилите и не дават никакви обяснения! Доведете ми ги, да им еба пътката майчина.

— Щях да ти предложа същото — ухили се Поли.

Димата имаше основание да ненавижда Румен Пашата. Докато той крадеше коли за Карамански в Чехия и Унгария, брадатият се подвизаваше на кротко място в България. Димата се върна естествено без нито една стотинка, на всичко отгоре и с куп дела, които се водеха срещу него в поне три европейски страни. А бившата барета Пашата вече стоеше като портиер на казиното в хотел „Плиска“ и имаше зад гърба си собственика Илия Зъбчето, както и управителя на заведението Джема.

Димата се изгради като личност изцяло на улицата, а Румен я ползваше единствено за придвижване. По време на войната с каратистите и боксьорите и големия скандал около „Дескрийм“ Димата бе в първите редици, а Пашата изобщо не присъства. Същото стана и при отвлечането на Слави Каратиста. Сетне Димата замина в изгнание в Гърция, а Пашата успя да се докопа до Маджо и да се подмаже на Генерала. Изобщо не беше ясно по какъв начин се превърна в главен акционер в начинания, които Димата и другите момчета започнаха още преди Десети ноември. На всичко отгоре, Пашата идваше от малко планинско селце над Лакатник и Димата открито говореше зад гърба му като за оня брадат селяк. Самият той беше градско момче и

ненавиждаше хитрината на селяндурите. Както и прикритата им зад привидна доброжелателност огромна алчност и злоба към всички и всичко.

Бригадирите на Пашата също будеха отвръщение у Димата. Вили Културиста беше отрасъл в добро семейство в дипломатическия квартал на София. Получи прилично образование и до едно време растеше като „детето на мама“. Сетне внезапно всичките му комплекси се събраха накуп и той започна неудържимо да се тъпче с анаболи. Набързо се прочу като един от най-големите „химици“. Стигна и надмина сто и двайсет килограма живо тегло. Ходеше като мечок и се държеше изключително просташки. Без някаква особена причина остана на свръхсрочна служба в жандармерията във Враня, но се издъни много бързо. Заспиваше на дежурства, крадеше камуфлажни дрехи и обувки, най-редовно нарушаваше субординацията. Накрая го уволниха дисциплинарно и той стана охрана на бившия барман Джоката. Там също се издъни. Двама селянци го пребиха от бой пред дискотеката на Джоката, дори се опитаха да му счупят ръката, обаче тя беше толкова дебела, че в крайна сметка не успяха. Вили веднага се оплака на шефа си. Джоката обаче беше непоклатим.

— Не мога да си позволя охрана, която може да бъде бита — напъди го той.

Междувременно Пашата се запозна с баща му — шеф на авиодиспечерите на летище София. Вероятно са се харесали, защото дебелият Вили получи правото да си събере бригада от четиридесет човека. Изискването му беше всички да бъдат над сто килограма. Приличаха на банда озверели свине. За нула време се прочуха като най-гадните и мръсни животни в столицата. Събираха се обикновено в някое кафене, в очакване на поредната акция и клиентелата на мига изчезваше. Ако случайно се появеше влюбена двойка, буквално се гавреха с нея. Това още повече дразнеше Димата. Той нямаше нищо против да направи комплимент на хубаво момиче, но не и да го щипе по задника и да му бърка под полата пред погледа на гаджето му. Всъщност Димата не можеше да понася нищо от това, което правеше бригадата на Вили Културиста, когото вече наричаха Вили The Boss. Беше разговарял с него един единствен път.

— Абе, пич? — огледа го снизходително той. — Така както си се напомпал с анаболи, дали няма да се спускаш, ако те боцна с една игла?

Приличаш на детски балон, мама му стара!

— Аз се зобя и вдигам щанги, за да мога после да се гърбя — озъби се Вили.

— Сериозно? — ухили се Димата.

— Сериозно. Ако работех в детска градина, щях да ходя по витошките пътеки, да пия вода от бистри ручейчета и да дишам напоения с боров аромат въздух.

— Ти наистина си завършен идиот! — махна с ръка Димата.

Той живееше природосъобразно, спортуваше много, разхождаше се из планините, изобщо изглеждаше свършено за годините си. Почуди се дали сега да опердаши Културиста или да го остави за по-нататък. Накрая се отказа. Такова леке не заслужаваше никакво внимание. И от този момент нататък го заобикаляше, сякаш такъв човек не съществува.

Другият бригадир на Пашата, известен като Жоро Плувката, беше значително по-деликатен мъж. Преди Десети ноември работеше в БОИ — службата за обществено издирване на МВР, и като такъв го внедриха сред първите чейнчаджии на „Магурата“. Съсипа сума народ. Предаде когото можа и вкара в затвора някои от най-яките чейнчаджии. Разконспирираха го по възможно най-глупавия начин. Дадоха му медал и по закона за моралните стимули публикуваха Указа в Държавен вестник. Ако Пашата не беше го прибрал, сигурно щяха да го убият.

Плувката работеше с най-големите изверги от крайните квартали на София — предимно от „Свобода“, „Надежда“ и „Обеля“. Димата трудно можеше да си представи по-големи простаци от тях. Ходеха на глутница със шушляковите си анцузи и вършеха невероятни простотии.

— Е заради тия, ни изскочи прозвището „мутри“ — често провтаряше Димата. Той се славеше като стратег и бизнесмен в сянка от голяма величина.

Жоро Плувката често говореше с него.

— Как си, копеле? — поздравяваше го той. „Копеле“ беше типично софийски лаф, а според Димата родът на този тарикат едва ли имаше корени в столицата.

— Ти откъде си, бе? — попита го веднъж Димата.

— От „Обеля“ съм. Ама не от панелните блокове, а си имам къщичка.

— А, значи си от село — отмени го Димата и престана да се занимава с него. Всъщност той го мразеше не само заради селенията му и простащината на неговите дебеловрати идиоти, а и заради миналото му на ченге и всички предателства, които бе извършил. Този тип юнаци дълбоко го отвращаваха. Беше абсолютно убеден, че на тях не може да им се вярва за нищо и че са по-вредни отколкото полезни за бизнеса.

Разбира се най-много мразеше Пашата. Не можеше да търпи този брадат хитрец и го подозираше във всичко. Комбинативният ум на Димата безпогрешно разкри, че зад охранителната фирма „Атлас“ и зад застрахователната „Аполо“ без съмнение стои именно Румен. Няколко пъти постави въпроса пред Маджо, който също се дразнеше от тяхното присъствие на пазара, но Пашата винаги успяваше да укроти топката.

— Те са на баретите, оставете ги да изкарват по някой лев!

Фирмите наистина се водеха като собственост на бившите барети. Димата особено не можеше да търпи президента на „Атлас“ Алексей Каратиста — бивш шеф от специализирания отряд за борба с тероризма. Смяташе го за голямо лайно. Едва ли имаше човек, който да каже добра дума за него. Вонеше отвсякъде.

Шефът на „Аполо“ се ползваше със сравнително добро име. Знаеха го като Кимбата и също идваше от СОБТ. Никога не отказваше услуга. Въпреки това Димата го наблюдаваше с подозрение, твърдо убеден, че от бивше ченге не може да стане нищо друго освен настоящо ченге. На всичко отгоре, след уволнението си Кимбата шофира известно време боклукчийски камион. Падение, което Димата не можеше по никакъв начин да прости. И не на последно място, за негово лъвче се броеше Златко — някакво селянче от Трявна, което вместо да си наляга парцалите, се ежеше на всички. Той също беше минал през командосите, но след това изпадна до такава степен, че го заковаха като портиер на Първа частна банка преди Моллов да я изпусне. Изобщо, пълен помияр.

Димата обичаше жените. Около него постоянно се въртяха курви от най-висока класа. Въпреки това той уважаваше семейството и макар че се беше разделил с жена си ѝ остави достатъчно пари, апартамент,

кола и всякакви други екстри. Поддържаше добри отношения с нея и се грижеше за детето си. В известен смисъл можеше дори да се твърди, че е патриархален човек.

Пашата се правеше на света вода ненапита, но Димата не му вярваше за нищо. Той знаеше прекрасно, че първата жена на Братия го бе изхвърлила и не искаше повече да го вижда, затова се бе оженил за втората — едра мадама, дъщеря на висш служител от МВР и самата тя служителка във същото ведомство. От нея също имаше дете. Хората около Пашата го убеждаваха, че този брак е плод на истинска любов, но на Димата такива приказки не му минаваха. Сделката се виждаше с просто око. На всичко отгоре, между двата брака Пашата изведнъж осъмна като голям бос и успя да забърше бивша барманка от Японския хотел. Момичето безспорно беше красиво и освен това много добро. Братият го зарязва в името на кариерата си, но го прехвърляше от апартамента на Гоцев, в апартамента на генерал Бояджиев. Разбира се, когато те отсъстваха за дълъг период от време. Понеже се правеше пръв приятел на животните, връчи на момичето три неаполитански мастифа, които гълтаха цялото й време. Грижеше се за тях като бавачка. Годините минаваха, тя вехнеше. С една дума Пашата направо й съсипваше живота. Това още повече вбесяваше Димата.

Но кучето, което най-много вдигаше кръвното на Димата, се наричаше Бойко Пожарникаря или както беше известен в средите — Боко Тиквата. Той вървеше подир Братия като по клисар. Изгради под неговото крило огромна охранителна фирма, която си развяваше байрака из цяла България, без да се отчита на никого. Самият Боко придружаваше Пашата винаги, когато той посещаваше офиса и Димата нееднократно го бе засичал да се пазари с охраната по най-различни поводи.

— Момчета, дайте да върнем колата на еди-кой си! — предлагаше Тиквата. — Ще кярим и аз, и вие.

Не пропускаше и най-малката възможност да спечели някой лев, а всъщност съществуваше като паразит, залепен за тялото на организацията. И то само заради Пашата.

— Защо го мъкнеш тоя пожарникар? — попита директно един ден Димата.

— Много свестен мъж е — отвърна Пашата. — Винаги може да бъде полезен.

Димата разбра, че трябва сам да се заеме с въпроса, още повече в лицето на Маргина имаше пълен съмишленик. Той също ненавиждаше Боко Тиквата. Двамата го издебнаха в момент, в който неговият покровител отсъстваше от България и го пребиха от бой.

— Искаме петдесет процента от всичко, което печелиш — скрита го Димата. — Нещо да не ти е ясно?

— Всичко ми е ясно — потвърди примрял от страх Боко. Димата и Маргина, разбира се, можеха да пратят някои от своите професионални биячи, но искаха всичко да изглежда чисто пред организацията. Ако Пашата поставеше въпроса защо са смачкали вярното му куче, спокойно можеха да отговорят, че това е лична разправа и няма нищо общо с бизнеса.

Димата безспорно попадна в системата съвсем случайно. Всички знаеха, че е бил най-обикновен гепач на Карамански. Това, което някои от съдружниците смътно подозираха, а други бяха твърдо убедени, беше неговият изключително остър и комбинативен ум. Всъщност той не смяташе колегите си за повече от дребни шмекери. С Маргина щеше да се разбере лесно. Двамата се харесваха и в общи линии имаха еднакви виждания. Маджо наистина действаше като император, но управляваше зле. Лесно щеше да му намери слабото място и да го свали от престола.

На Илийката във всички случаи нямаше да му се размине. Димата не позволяваше на никого да бъде обиждан. Неговият ред обаче щеше да дойде по-късно. Стоил и всички останали едва ли имаха смелостта дори да се намесят. Така пътят към императорското кресло се очертаваше чист и безпроблемен. Трябваше му само търпение и време. Все пак беше убеден, че с Поли ще се разбере. Двамата си допадаха.

След като превземе императорския стол, Димата възнамеряваше да се оттегли при първа възможност. Отдавна отглеждаше мечтата да живее като рентиер в Америка. Но преди това беше подготвил огромна изненада за Пашата. Разплатата с него нямаше да прилича по нищо на каквото и да било друго, правено досега.

## ГЛАВА VII

Пашата напусна офиса доста ядосан, макар че отстрани не му личеше. Умееше да се владее и това бе най-ценното му качество. Двата мерцедеса, двувратки S класа, го очакваха както винаги пред входа. Те бяха може би най-скъпите, внесени в България, пък и единствен Пашата се движеше от всички акционери с двойна охрана. Само Маджо си позволяваше понякога да ползва две, три или повече коли, но обикновено и той се придвижваше само с една. Пашата обаче не изневеряваше на правилото си. Изборът му не беше от най-сполучливите — двувратките не предоставяха достатъчно пространство, за да се вмъкнат бързо бодигардовете на задната седалка и въпреки, че той първи измисли плътната охрана, нямаше как да не остане поне за десет секунди незащитен. При това всички знаеха, че се вози задължително на предната седалка.

Колкото и да се правеше на тежкар, Пашата изглеждаше смешен в очите на съдружниците си и с някои други свои странности. Понеже напълня и продължаваше да се охранва, спортните дрехи вече изобщо не му ставаха. Започна да си шие костюми по поръчка, да носи вратовръзки с огромни възли и изобщо да се държи като тежкар, от най-скъпите, макар да си оставаше същия селяндур. Никой обаче не отричаше вродената му хитрост и лукавство. Той не влизаше в открит конфликт и отбягваше всякакви караници. Зададеше ли се буря на хоризонта, Пашата безследно изчезваше.

Той имаше и една друга особеност, за която малко хора подозираха — беше изключително мързелив. Вясваше се в офиса от дъжд на вятър, но на жена си обявяваше, че има изключително много работа. В офиса също определяше деня си като претрупан със срещи и се навираще в апартамента на отсъстващия генерал Бояджиев, където го посрещаше любимият му мастиф Оникс. Освен това, там винаги имаше нещо сготвено за него, защото се страхуваше да яде по ресторанти. Когато съвсем го хванеше саклета, лъжеше любовницата си, че има серия от делови следобеди и се прибираще да се наспи при

жена си. Така направи и този ден, но още щом вкара колите в двора, забеляза, че Маджо също се е прибрал. Те бяха комшии, делеше ги само един жив плет. Вярвах си безрезервно.

Пашата надникна вкъщи, колкото да се увери, че жена му за пореден път е хукнала по магазините и реши вместо да поспри, както бе свикнал, да прескочи до Маджо. За него това не представляваше проблем. Минаваше през живия плет и охраната съвсем спокойно го насочваше към мястото, където в този момент се намираше Маджо.

— Шефа си пийва в зимната градина — посочиха му те великолепната беседка, обрасла в екзотични растения.

Маджо очевидно не беше в най-доброто си настроение. Още го държеше неприятният разговор с Илийката, пък ако се съди и от преполовената бутилка уиски, чашките също се трупаха една след друга.

— Ще ми правиш ли компания? — лениво погледна той Пашата. Говореше бавно, повлечено и пискливо, както винаги, когато бе минал мярката.

— Сипи ми толкова — сви палеца и показалеца си Пашата на не повече от два милиметра разстояние. Той избягваше алкохола, а още повече, когато смяташе да говори сериозно.

— Имаш да ми казваш нещо?

— Не ми харесва Димата. Смятам, че трябва да се отървем от него.

— Знаеш, че винаги можем да го направим, обаче той е твърде полезен за организацията — комбинативен, умен, изобщо голям шмекер.

— Помни ми думата, че той и този Поли все някой ден ще ни скочат.

— Да не сте се скарали нещо? — леко се надигна Маджо.

— Обвини ме, че хората ми щавят наред — направи сърдита физиономия Пашата.

— А те не щавят ли?

— И ти ли вярваш на тези измислици?

— Щавят, мой човек, и то яко. При това знам, че не им вземаш пари и си ги оставил да доят за себе си — съвсем се изправи Маджо. Той наистина нямаше представа, че Пашата взима процент, и то не малък.

— Добре де, ще им свия перките! Но запомни едно: нито Димата, нито Поли са читави.

Маджо си наля поредната чашка уиски, напъха цигарата в цигарето, запали я и отново се отпусна на плетения стол, загледан във висящите цветя над главата му. Пашата тутакси разбра, че повече не е желан. Стана и се оттегли тихомълком. Малко след като мина живия плет, шефът на охраната му изтича към него с днешен вестник.

— Какво има? — попита Пашата.

— Прочети! — разгърна му точно на определена страница онзи.

Статията беше подписана от редакционен колектив и в нея се изнасяха доста нелицеприятни данни за Пашата. Това винаги го дразнеше. По неизвестни причини той си въобразяваше, че всички трябва да го обичат, въпреки безобразията на неговите бригади. Настроението му съвсем се срина. Вдигна телефона и се обади на Генерала.

— Чест и почитания, началник! Как си?

— Четох, четох — отвърна му Гоцев. — Добре са те наредили.

— Няма ли начин да дам опровержение?

— Има, но първо ще дойдеш при мен. Трябва да ти кажа какво да говориш, защото ми омръзна да чета и да слушам глупости.

## ГЛАВА VIII

Пашата се събуди към два часа следобед, облече любимия си халат и тръгна да се разхожда из двора. От охраната на секундата му връчиха огромна чаша с кафе.

— Нещо ново? — попита намусено той.

— Маджо те търси няколко пъти. Казахме му, че спиш.

— Поръча ли нещо?

— Нареди да ти предадем, че в четири часа има събиране на акционерите в офиса, на който непременно трябва да присъстваш.

По-лоша новина от тази едва ли можеше да има. Румен ненавиждаше каквито и да било задължения и най-вече тези, свързани с другите акционери. През главата му минаха хиляди предположения — от възможно оплакване на Димата, до поредната караница заради неговите бригади. Душицата му се сви като смачкан вестник.

Румен израсна на воля в малкото си селце. Пасеше кравите наред със всичките си набори, играеше с тях на чилик и отвреме-навреме изяждаше по някой и друг бой. Пердашеха го по всевъзможни поводи, но най-вече защото никога не се защитаваше. Беше изключително страхлив. Когато завърши прогимназия, изненадващо се появи близък роднина на майка му с огромно влияние в Министерството на вътрешните работи. Взе го под крилото си и без никакво усилие го настани в спортното училище. Записа го в специализираната паралелка за гребци, макар че до този момент Румен не беше виждал гребна лодка наживо и смяташе Искър за най-дълбоката река в света.

С течение на времето спортното училище разкри пред него неподозирани възможности да се промени. Започна да вдига щанги, да кисне по цял ден във фитнес залата, а по-късно откри и химията. Тялото му видимо наедря. Лицето му също се промени и селското момче постепенно се превърна в млад мъж. Точно тогава известният роднина отново се намеси. Премести го в милиционерското училище в Пазарджик.

Там вече Румен придоби нови умения. Преподавателят по психология обучаваше бъдещите командоси да стресират заловените престъпници с отчетливи и стряскащи команди, което изцяло промени тембъра на гласа му. Свикна да говори тежко, бавно, заповеднически. Освен това в пазарджишкото училище, бе единствено в страната, където разрешаваха тренирането на спорта карате и той избърза да се запише в курса. Не беше от най-добрите, но стигна до националния отбор заради невероятната си упоритост.

— Дърво си — навикваше го треньорът му. — Отпусни се, освободи въображението си.

Румен изобщо не се стряскаше. Той просто искаше да преодолее най-сетне комплекса си и ако му падне някой от традиционните побойници от неговото детство, да му го върне. Особено след като влиятелният роднина отново се намеси и този път го назначи в Специализирания отряд за борба с организираната престъпност.

По онова време за това специализирано звено към МВР се говореше само шепнешком. Беше забулено в тайни и догадки. Румен изкара там близо осем години. Междувременно се ожени за изключително интелигантна жена, която бързо прозря зад лъскавата му външност краварчето от затътеното село. Изгони го на секундата. Правилата в специализираното звено все още бяха много строги и оттам също го освободиха. Така Румен се озова на улицата. Пусна си брада и постепенно се превърна в Пашата.

Докато се разхождаше мрачно из двора и отпиваше от чашата с кафе, Пашата си спомни едно далечно гостуване на същия този роднина, комуто дължеше цялото си минало и настояще. Пристигна на село заедно с някакво момче на неговата възраст. Денят беше хубав, слънчев и весел. Майка му врътна агне на чеверме. Възрастните седнаха около масата, а той и момчето се отделиха встрани и започнаха да подритват току-що подарената им футболна топка. Скараха се за нищо. Гостенчето веднага се нахвърли върху Румен и за секунди го повали на земята.

— Защо му се даваш? — разтърва ги уважаваният от всички роднина. — Та ти си два пъти по-силен от него?

— Страх ме е — отвърна Румен, сведе очи и заплака. Това беше доста отдавна.

Днес в четири часа трябваше да иде на общо събрание в офиса на организацията. И поне пред себе си можеше да признае: „Страх ме е! Пак съм по-силен, но ме е страх“.

Общото събрание започна точно в уречения час. Пашата пристигна спокоен и уверен, натъпкан до козирката с транквиланти. Обикновено той не участваше в дискусиите. Седеше чорбаджийски облегат на стола, с преплетени пръсти и опънати крака, и взимаше думата едва накрая. Така беше най-лесно да избяга от конфликтите и да обобщи като последна инстанция всичко изречено. Този ден обаче го изненадаха.

— Събрали сме се, колеги, за да обсъдим некоректното поведение на Румен.

Пашата направо онемя. Смяташе, че предния ден са решили всичките проблеми помежду си, дори беше споделил глътка питие с Маджо.

— Нещо не разбирам? — надигна се той.

— Ще ти кажа всичко поред, за да разбереш — кротко отвърна Маджо, който ръководеше общото събрание направо по комунистически. Все пак така го бяха научили навремето. — Първо — ти никога не си ми бил приятел. Вярно, че остана около мен, когато другите заминаха в изгнание, но не си спомням някога да си поръчвал някого или пък да си стрелял. Изчака да се върнем и да наложим страх сред хората, а сега глупавите ти келеши го експлоатират най-безмилостно.

— Не си прав — опита да се защити Румен.

— Второ — прекъсна го безцеремонно Маджо. — Държиш се като девица и оставяш винаги черната работа за другите. И трето — не му позволи той никаква реплика. — Дима, дай му вестника!

Димата само това чакаше. Хвърли сутрешния вестник на масата и Пашата с изненада видя интервюто си, което смяташе че ще излезе на следващия ден.

В него подробно се обясняваше колко чисто е името му и как не би искал да бъде забърквано с всевъзможни гангстери. А на всичко отгоре, на въпроса: „Вярно ли е, че воювате с Карамански?“, Пашата бе отговорил по доста странен начин: „Не мога да воювам с човек, с когото се познаваме още от гребането и сме стари приятели.“

— С кого си стар приятел, бе? — надвеси се над него Димата. — Имаме ли по-голям враг от Иво?

В този миг се възцари пълна тишина. Никой от акционерите нямаше представа как ще реагира Пашата. Цялото интервю изглеждаше нелепо, а откровено заявената му дружба с Карамански направо смайваща. Пашата обаче запази хладнокръвие.

— Слушай ме внимателно, Димчо! — погледна небрежно вестника той. — Всичко, което съм казал тук е подчинено на някаква стратегическа цел. Първо искам да отклоня вниманието на медиите от нашата организация. След това — да успокоя Карамански. Ако утре трябва да се преговаря с него, ти ли ще идеш? Пък и така помагам на хората, които се занимават с един от най-важните ресурси на организацията — разтвори ръце той към Поли и бай Миле, седнали в ъгъла на залата.

— Има ли още? — обади се Маджо.

— Има — изправи се Пашата. — Смятате, че не съм ви бил приятел никога и едва ли не съм натрапник в тази организация? Аз обаче съм поканен да работя с вас от най-важния човек — от този, който стои зад всички вас до един. Запомнете го един път завинаги!

Маджо внезапно омекна като печен праз, кимна одобрително и започна упорито да се занимава с цигарето си. Ехидната физиономия на Стоил също се стопи от лицето му и на нейно място се настани доброжелателна усмивка. Поли остана непроницаем. Нито едно мускулче не трепна около скулите му, очите му останаха вторачени в Пашата, както преди. Бай Миле най-сетне затвори зяпналата си уста и шумно премляска. Той беше предоволен, че Пашата го нарече „ресор“, без да му е много ясно какво точно значи това. Досещаше се обаче, че става дума за убийствата. Маргина съчувстваше на Румен най-много. Не беше свикнал да го вижда така притиснат до стената и с облекчение прие обясненията му. Димата обаче нямаше никакво намерение да се предава. Той отдавна бе замислил отмъщение, каквото никой друг не си представяше. Обиколи цялото помещение и едва тогава се изправи срещу Румен.

— Да еба майка му мръсна, долна, да еба аз на твоя човек! — развика се Димата. — Заради кого мислиш, че лежах двайсет дена в болницата след побоя в „Аякс“? Заради кого бе, тарикат?

— Дръж се като бизнесмен — опита се да го успокои Пашата.

— Ще ти дам аз един бизнесмен! Ако иска да ни даде някакви обяснения и да работи с нас този твой толкова важен човек, нека да дойде тук! Не сме крастави!

Пашата замълча за миг, после уморено разтри слепоочията си. Стана му ясно, че няма да се измъкне леко.

— Какво желаеш? — попита той.

— Настоявам да ощавиш Киро Японеца — ухили му се нагло Димата. Явно знаеше много добре, че Пашата бе в отлични отношения с циганина и смъкваше от него много пари.

— Аз ли трябва да водя бригадите? — опита се да отклони темата той.

— Ти ли? Та ти никога не си излизал на улицата! Акцията ще ръководят твоите бригадири! Даваме им нашите момчета.

Пашата съвсем се сбърка, обаче вече нямаше наистина накъде да мърда. Погледна безпомощно към Маджо, който едва чуто потвърди:

— Решено, Румене!

— Кога? — стана Пашата и с последните остатъци от достойнството си се запъти към изхода.

— Утре в единайсет часа пред входа на Южния парк — подхвърли присмехулно зад гърба му Димата.

## ГЛАВА IX

Пашата слезе първи пред офиса и се заговори с двама приятели, които не бе виждал отдавна. Нямаше какво толкова да си казват, но той в никакъв случай не искаше да го заподозрат, че бърза да се прибере ядосан и че проявява някаква несигурност. Както винаги се владееше дори в най-трудни моменти. Лъжовната му природа не издаваше нито един от проблемите му.

Маджо се измъкна малко по-късно, хвана го под ръка и приятелски му предложи:

— Ела да те черпя едно кафе отсреща!

Двамата влязоха в сладкарницата, настаниха се в запазеното винаги за тях сепаре и тъкмо да си поръчат кафето, се появи бай Миле.

— Къде се криете бе, мръсници? — ухили се като пача той. — Бягате от стария приятел, а?

— Сядай, Милчо! — махна му небрежно Маджо. Пашата също нямаше нищо против бай Миле да присъства, макар че предчувстваше важен разговор. Той смяташе дебелакът за безобиден гуляйджия, пък и всъщност не бе го виждал да прави друго, освен да яде и да пие. В качествата на Поли изобщо не се съмняваше, дори до известна степен се боеше от него, но бай Миле възприемаше по-скоро като поредната измишльотина на Маджо.

— Не се сърди, Румене — потупа го дружески по рамото Младен. — Ние с теб сме широко скроени хора и не можем да искаме всички да са като нас. Важното е мир да има и работата да върви.

— К'во толкова съм направил? — сопна се Пашата.

— Сега ще ти кажа как те възприемат нашите хора. Подготвяш си сделките в офиса на организацията, след това сключваш договорите в „Атлас“ на Алексей Каратиста и накрая ги финализиращ в офиса на Кимбата от „Аполо“. Навремето ме убеждаваше да оставим тези организации на мира, защото зад тях стоят бивши барети и ченгета и ще ни бъдат полезни в битката срещу ВИС, така ли е?

— Така е. Ти ми даде разрешение да работя с тях.

— Да, но те не ни станаха нито съдружници, нито пък се държат приятелски настроени към нас. Нещо по-лошо — превърнаха се в алтернатива и някой ден ще ни скочат.

— Гарантирам ти за тях... — опита да се защити Пашата, но Маджо го прекъсна:

— Нищо не ми гарантирай! Знам, че не взимаш пари от тях, но ги оставяш да богатееят. А това е лошо. Богата конкуренция е последното, което бих си пожелал.

— Ами какво става с мен? — изтърси ни в клин, ни в ръкав бай Миле, който през цялото време слушаше разговора зяпнал, без да разбира дори част от смисъла му.

— Какво да става бе, Милчо? — обърна се към него Маджо.

— Напоследък никой не говори с мен и я карам на сух хляб. Няма ли да ми дадете нещо?

— Ти имаш да даваш май повече — деликатно му напомни Младен за онези един милион марки, загубени от дебелака в туризма.

— Аз пък си мисля, че имам да взимам! — почервения като рак бай Миле.

— Пий си кафето засега, после ще се оправяме — загърби го отново Маджо и се обърна към Румен: — Разбра ли ме какво ти казах?

— Разбрах — кимна Пашата. — Но така и не ми стана ясно как изведнъж реши да обявиш, че не съм ви бил приятел?

— Това беше за пред другите, Румене! Малък театър. Нали знаеш, че никога не забравям кой ми е приятел и кой не? — После се загледа разсеяно през прозореца и съвсем сериозно завърши: — Имам една молба към теб. Остави най-сетне Румяна на мира! Момичето е на трийсет години вече, не може цял живот да гледа мастиф.

— Ще я оставя, когато ти зарежеш Милкана — усмихна се Пашата. Милкана беше любовницата на Маджо. Тя също бе на трийсет години. След това отръска невидимите трохи от костюма си и леко се приведе: — Иначе другото ще го приема за вярно. Аз наистина съм ти приятел — стана Пашата, ръкува се с двамата и излезе от заведението. Той обикновено избягваше тяхната компания, особено на публични места, и сега с облекчение пое глътка витошки въздух преди да тръгне към колата си.

Другите двама останаха в сепарето, за да платят сметката. Поточно, щеше са плати Маджо, защото бай Миле избягваше да си бърка

в джоба.

— И аз си тръгвам, Милчо! Имаш ли да ми казваш нещо допълнително? — остави петдесет лева на масата Младен.

— Имам — изрепчи се бай Миле. — Сега съм те хванал, иначе не мога да ти видя очите.

— Криво ти е май?

— Криво ми е. Не ми давате работа и няма пара. Ще взема да си направя собствен отряд.

— Ти луд ли си, бе?

— Не съм луд. Ходите по разни гръцки морета, ама не ме взимате. Вече не ставам за компания?

— Ами иди в Хърватска. Иди в Черна гора. Нали имаш много приятели там?

— Как ще ида в Хърватска, бе, нали съм воювал на страната на Аркан? А пък в Черна гора колко съм вършал...

— Тия глупости и плещи на някой друг — почеса се с досада Маджо. — Освен това, престани със софрите.

— Аз пия само вечерно време. Не се наливам като теб от сутринта.

— Не се наливаш, ти! Знам че всеки обяд си прокарваш хапката с по два литра червено вино.

— Ти сега не ме отплесвай!

— По-тихо — опита се да го укроти Маджо. — Какво си се развивал като в кръчма.

— Ще викам, щото аз ви отървах и ви извадих от калта — тупна се по гърдите бай Миле. — Кой работи с най-големите бандити — бай Миле, кой поема най-тежките поръчки — бай Миле, кой гладува най-много — бай Миле. Викате ме на тия събрания да седя като чучело.

— Не си чучело, мой човек, нали си акционер като нас?

— Акционер съм аз... И искам да ти кажа, че този милион няма да го върна!

— Ти не го дължиш на мен, Милчо. Дължиш го на организацията, дори и на себе си.

— Кура му Янко, дължа! Хич не ми пука за вашите смешни бригади. Още утре ще събера моите бандити и ще ви разпилеят като пилци. Само че те искат пара. Бандит без пара днес е твой, утре е на оня отсреща.

Маджо се опита на няколко пъти да прекъсне разговора и да покаже със жестове на бай Миле да не говори толкова високо, но онзи изобщо не прихващаше. Не само това, изложи го още повече.

— Какво ми шъткаш и ми махаш? — зина той — Давай работа за бандитите, щото трябва да се яде.

— Много добре знаеш, Милчо — отвърна му този път с не помалко висок тон Маджо, — че ние не работим с бандити и нашият бизнес е прозрачен! — След което притегли една салфетка, написа на нея „Кимбата“, подчерта с две черти името и веднага я изгори.

— Ясно — намигна му бай Миле. — Айде да вървя, че да подготвям работата — вдигна се той и едва на входа се присети, че не е уговорил възнаграждението. Обърна се и очерта с показалец един S с две вертикални линии.

Маджо прикри с длан устата си, ужасен от простотията на дебелака и тихо прошепна, артикулирайки с устните си ясно, сякаш говори на ням:

— Колкото кажеш!

Този ден на Пашата не му се прибираше вкъщи. Нареди на шофьора да го кара при любовницата му Румяна, която все още обитаваше апартамента на генерал Бояджиев. Изведе любимия си мастиф Оникс на разходка, заобиколен от охраната си, седна на една пейка и любовно се загледа в кучето. Наистина беше прекрасен екземпляр. „Отдавна не съм имал толкова красиво и мощно куче! — помисли си той. — А само след дни трябва да го пусна да се бие. Ще го направят на парцал! Това е животът! Който държи каишката, разполага със съдбата ти.“

Кучешките боеве се провеждаха тайно в сателитните градчета около София и Пашата не пропускаше да участва с голям залог. Въпреки че беше скръндзлив и му се свидеше дори да даде един лев за кило домати.

По алеята мина прегърбен старец с кофичка кисело мляко. После шумна тълпа ученици. Накрая, средна на възраст жена, напълнила торбите си със зеленчуци за зимнина. Пашата се загледа след тях и отново се сети за своите съдружници. Бай Миле беше голям простак. Подозираше го донякъде, че е склонен да участва в убийства, но не беше сигурен. Поли винаги се държеше потайно и злобно, и в

мълчанието му имаше стаена заплаха. На Стоил не вярваше нито дума. Избягваше да говори с него, а още по-малко да прави общ бизнес. Към Димата се отнасяше с пълно пренебрежение. Направо се гнусеше от този най-обикновен крадец, брутален и безкомпромисен тип. Маргина мразеше още от спортното училище. Изобщо в йерархията борците винаги бяха смятани за най-прости и тъпи, а гребците — едва ли не за интелектуалците на елитния спорт. Това беше и причината борчетата често да налагат такива като Румен. Достатъчно основание, за да го ненавижда завинаги. Маджо също не му харесваше особено. Трудно му беше да разбере неговата същност. Изглеждаше спокоен и вечно замислен, държеше се дружески, обаче отдалеч си личеше, че има двойно и тройно дъно. С една дума, Пашата не смяташе организацията за приятелско обкръжение, а още по-малко възприемаше тези хора като свои съдружници. Намеренията му вървяха в съвсем друга посока.

Дълбоко в душата си, Пашата си оставаше милиционер. Основните му бригадири също бяха бивши служители на милицията или на различните подразделения на МВР. През последната година той поръчваше най-големите жестокости, които стресираха държавата докрай, но всъщност ги изпълняваха разни боклуци, които един ден имаше намерение публично да унищожи. Същата тактика прилагаше и към бригадите на СИК. Очакваше да се самоизчерпят, да дотегнат на всички и тогава възнамеряваше да пусне своите хора едва ли не като спасители. Щяха да разчистят терена, да налепят стикерите и да прибират от поуспокоените собственици на заведения, малки предприятия и всевъзможни занаятчийски парите, които ония с удоволствие щяха да дават доброволно. Пашата не искаше да става император. Мечтата му беше да се оттегли на старини и да си живее спокойно с натрупаните мангизи. Дори нямаше намерение да дърпа конците като сив кардинал. Достатъчно му беше неговите хора да се самоиздържат и да не го закачат. Твърдо вярваше, че този ден все някога ще дойде.

Единственият човек, от когото Пашата нямаше представа как да се отърве, естествено беше Гоцев. Подозираше го отдавна, че е забъркан по някакъв начин в убийството на Крушата, Васко и дебелия Андро, макар че нямаше никакви доказателства. Но за два случая знаеше точно.

Докато служеше в Специалния отряд за борба с организираната престъпност, Румен имаше двама много близки приятели. Единият беше Цончо — неговият инструктор по бойни изкуства. А другият — Янко Джудиста, който по-късно мина през следствения отдел и накрая завъртя частен бизнес. Създаде изключително добре организирани охранително-детективски фирми — „Боди“ и „Виктория“. Всички го познаваха като жизнерадостен, ведър и самоуверен мъж с ясна визия за бъдещето си. Животът изобщо не го плашеше, дори в едно интервю по телевизията заяви пред цяла България, че единственият начин да не стане милионер е да стане милиардер. По това време Гоцев заемаше мощна позиция в МВР. Властта все още беше нито риба — нито рак, нито комунистическа, нито капиталистическа. Вече не толкова тоталитарна, обаче далеч от демокрацията. Сестрата на Симеон Втори — Мария-Луиза, реши да посети България и естествено фирмите на Янко Джудиста поеха охраната ѝ. Справиха се чудесно, но Генерала по неизвестни причини побесня. Бродеше като отвързан из мрачните коридори на министерството:

— Искаш ли да заемеш мястото на този Янко — извика един ден Румен той.

— Джудиста е един от най-добрите ми приятели — отвърна чистосърдечно Пашата — Дума не може да става да му подливам вода.

— Махай се оттук! — напъди го Генерала без да подозира, че съдбата му готви още по-голям удар.

Седмица след като изпрати княгиня Мария-Луиза, Янко Джудиста се зае с разследване на мистериозното убийство на телевизионната журналистка Татяна Титянова. В София се носеха какви ли не слухове. Някои от тях достигаха до горните етажи на властта, а Гоцев вече познаваше упоритостта и праволинейността на Янко. Евентуални разкрития можеха да доведат до невероятен скандал. Още повече, министерството научи по свои канали, че Джудиста се е добрал до неопровержими доказателства. И точно когато всички медии очакваха те да бъдат обявени, Янко неочаквано се самоуби. Изненадата беше огромна, а за Пашата — равносилна на тежък психологически шок. Нито за миг не повярва в това самоубийство. Още повече се шашардиса, когато другият му приятел Цончо го потърси, за да му съобщи, че заминава спешно за Щатите. Нямаше време да остане дори за погребението.

— Разбери ме — гледаше го Цончо право в очите, докато седяха в ресторанта на аерогарата. — Толкова години работа в Службите, а нямам нито една стотинка. В България вече е опасно за мен. Изобщо не може да се говори за никакво бъдеще. Разбери ме!

— Кога за последен път видя Янко? — попита между другото Пашата. Нямаше нищо предвид. Просто му стана мъчно от факта, че губи двама приятели наведнъж.

— Снощи — отвърна без да отмества очи Цончо. — Сигурно съм последният, който е разговарял с него. Разбери ме!

След това двамата отидоха заедно до изхода, разцелуваха се и едва в колата на Пашата най-сетне му светна под шапката. Именно Цончо най-вероятно беше ликвидирал Янко. И над тази мокра поръчка отново тежеше сянката на Генерала. Той го извика още на другия ден:

— Виждаш ли какви шеги си прави с нас съдбата — посрещна го Гоцев във видимо добро настроение. — Отказа да заемеш мястото на Янко, а той сам ти го отстъпи. Настанявай се.

— Не ме бива за такива неща — отклони поканата Пашата. — Имам един приятел Боко, който е роден за охранителна дейност.

— Боко Тиквата ли? — ухили се Генерала.

— Същият — потвърди Румен.

Така на мястото на „Боди“ и „Виктория“ се появи нова, изключително мощна охранителна фирма. Боко не забрави услугата и Пашата взимаше доста големи пари покрай него, както и обратното. Това, което го учудваше бе странното поведение на Боко. Избягваше го напоследък, не му вдигаше телефона и не смееше да се срещне с него, въпреки че най-редовно превеждаше сумите. По всичко личеше, че се опитва да създаде имидж на напълно независим човек. „Майната ти!“ беше махнал тогава с ръка Пашата, сякаш отпъждаше досадна муха. И мислите му отново се върнаха към неговия мощен роднина, който много отдавна доведе в малкото му селце едно момче и го принуди да се бие с него.

Защото именно Гоцев беше роднината, проправящ от най-ранна младост пъртина в живота.

## ГЛАВА X

На Маджо също не му се прибираще вкъщи. Знаеше, че любовницата му Милкана очаква да мине през апартамента, който наскоро ѝ беше купил. Схемата за достигане до малката жилищна кооперация винаги беше различна. Този път охраната избра възможно най-дългия обходен маршрут, мина през половин София, направи още два-три безсмислени кръга около квартала и накрая колите паркираха около малко блокче, заградено с цветни лехи. Междувременно Маджо глътна две чаши уиски за настроение. Слезе от колата леко пьян и дори не се обърна да види как са се разположили неговите хора. А те тутакси заградиха кооперацията, сякаш беше правителствена резиденция. Преди това изтарашиха целия апартамент. Надникнаха дори в гардеробите с дрехи и в тоалетната чиния. Това беше задължителната част от системата за охрана. Трима от тях се изкачиха заедно с него и седнаха безцеремонно пред вратата на апартамента. Пропускаха само живеещите, които познаваха по име и по лице, и много рядко някой случаен гост, при условие, че този, който го е поканил, слезе да го вземе.

Милкана без никакво съмнение обичаше истински Маджо и правеше впечатление на добро и кротко момиче. Не лакомееше за пари, задоволяваше се с най-необходимото. Скучаеше по цял ден вкъщи. Понякога ходеше да пазарува в съседните магазини и винаги се радваше на неговите посещения.

— Какво да ти направя, миличък? — посрещна го от вратата тя.  
— Уиски ли искаш, кафенце?

— Остави ме, Милкано! — отпрати я както обикновено Маджо.

Той също изпитваше силна привързаност към нея, но понякога му досаждаше със своята глупост и сервилност.

— Искам малко да си почина.

— Да ти наготвя нещо?

— Казах ти, че не желая нищо.

— Направила съм тортичка.

— Млъкни най-сетне! — ядоса се Маджо. Всъщност той посещаваше Милкана твърде рядко.

Извеждаше я обикновено с приятели, които също поддържаха любовници или, когато имаше възможност, я водеше на десетдневни почивки в Гърция. Харесваше я наистина заради добротата ѝ и скромността ѝ, пък и тя се вписваше в конфигурацията на всичките му приближени. Маджо не понасяше фукльовци. Още по-малко търпеше хора, които постоянно се бутат да заемат първите страници на жълтите вестници. Той обичаше тишината, спокойствието и сигурността. В това отношение се различаваше от всичките си съдружници и често се случваше да се вбесява от техните ненужни демонстрации със скъпи коли и ефектни жени. Даваше си сметка, че това се отразява лошо на бизнеса, а от друга страна озлобява както действащата власт, така и обикновените хора. Стратегически разсъждаваше много по-добре, много по-мъдро от останалите босове. Все някой ден бизнесът им трябваше да излезе на светло. А това в никакъв случай не можеше да стане с компрометирани гангстери. Сега обаче мисълта му отново се върна към настоящето.

Макар че прекара полупиян трите дни, след като Генерала го беше заплашил, че ще го пусне да замине от България без никакви пари, Маджо предприе няколко решителни стъпки. Първата беше свикването на общото събрание и предупреждението към Пашата, който без съмнение имаше доста тесни контакти с Гоцев. След това, макар и малко случайно, успя да поръча на бай Миле Кимбата от „Аполо“. Това беше изключително сериозна стъпка. Отстраняването му щеше да разтърси целия ъндърграунд. При това без да е искано разрешение от Генерала. Именно поради тази причина той предпочете да говори първо с Поли какви са възможностите да се отърват от дъртия. Прекрасно осъзнаваше какво му дължи, но вече усещаше, че двамата са взаимно обвързани. Беше крайно време да се премерят на кантара. Според Маджо, вече тежаха еднакво и никой не можеше безнаказано да налага волята си над другия.

Генерала никога не ползваше мобилен телефон. Маджо също. Опитва да подари един на дъртака, но той го изхвърли заедно с него. Направо побесня. Милкана обаче имаше стационарен телефон, с какъвто разполагаше и Гоцев.

— Здравей, началник — обади се Маджо. — Какво ще кажеш за едно гости?

— Имаш ли арменско сладко? — засмя се онзи.

— Ще ти намерим.

— А къде ме каниш?

— Моите хора ще дойдат да те вземат.

— Дадено — затвори Генерала.

Маджо кръстоса нервно хола под наплавения поглед на Милкана, надникна през прозореца, сипа си чаша уиски, глътна я на екс и отвори външната врата.

— Я идете да вземете тате! — нареди той на охраната.

— Бай Миле те чака долу — извинително разпери ръце едно от момчетата. — Нямам представа как те е намерил.

— Нищо де, кажи му да се качи!

Бай Миле винаги бе поддържал добри отношения с бодигардовете на Маджо. Обичаше да се заговаря с тях и да им разказва лакардии от измисления си живот в бивша Югославия. Повечето от тях му вярваха безпрекословно, защото Маджо му пазеше авторитета. Не го обиждаше публично, а когато беше в добро настроение, дори потвърждаваше авантюрите му с Аркан, Цеца Величкович и всякакви други измишльотини. Това влизаше в стратегията му да държи около себе си верни и предани хора. Пък и без съмнение беше печеливш ход.

Междувременно Маджо извади една пачка пари, дръпна от нея две-три банкноти, а останалите връчи на Милкана.

— Я се поразходи малко и си напазарувай! — целуна я небрежно по бузата той. — Охраната ще те откара.

— Ама то вече всичко е затворено бе, Младене! — ококори с тя.

— Заминавай, заминавай! Ще наредя да отворят. Милкана и Милчо се срещнаха на стълбището. Бай Миле галантно целуна ръка на дамата и пъшкайки се добра до нейния апартамент. Маджо му отвори веднага.

— Не може ли да сложите тука един асансьор, да го еба! — оплака се бай Миле. — Дано не съм блъскал напразно по тия стълби, като някой алпинист.

— Милкана е сготвила свинско с картофи, доколкото разбрах — обърна му гръб Маджо. — Взимай тенджерата и направо почвай да

мааш!

— Не съм дошъл за това.

— Спешни ли ти трябва? — извади останалите от Милкана банкноти Маджо.

— Трябват ми, ама не толкова мизерни. Нали знаеш, че сега ще събирам бандата човек по човек, ще ги храня и ще ги поя, както си е по схемата и най-малко една седмица ми е нужно да ги подготвям.

— Добре де, колко искаш? — изтегна се на дивана Маджо. След две-три чаши уиски, той винаги проявяваше щедрост. Пък и бай Миле, въпреки простацината си, му беше симпатичен.

— Твърда сума, братко!

— И колко ти е твърдата сума?

— Десет хиляди долара.

— Имаш я — отпрати го небрежно с ръка Маджо. Гледаше да го махне час по-скоро, за да не се заварят с Генерала. — Иди в ресторанта отсреща, ще ти ги донесат след половин час. А после ще мина да ти платя и сметката.

— Така става — ухили се бай Миле. — Да знаеш, че много обичам свинско с картофи, ама сега нямам време — измъкна се през вратата той.

Генерала пристигна час по-късно. Обиколи хола и гордо си показва часовника.

— Англичанин — вдигна показалец той. По такъв начин се хвалеше с точността си, макар че в случая изобщо нямаше час за срещата.

Междувременно, Маджо се беше обръснал и излял върху себе си толкова парфюм, че миришеше на магазин за парфюмерия. Въпреки това умората от тридневното пиене си личеше.

— В криза ли си бил, бойчик? — изгледа го внимателно Гоцев.

— Поуморен съм малко — отвърна колебливо Маджо.

— Този апартамент мирише на хубава жена. Ако не бях гей, щях да ти я отнема тази Милкана, да знаеш!

— Е, началник...

— Ами Димата навсякъде разправя, че съм педераст.

— Той те напсува и на днешното общо събрание — изтърси Маджо.

— Не се учудвам. Дори бях сигурен.

— Пашата ли ти каза?

— Виж к'во, Младенчо! Пашата никога не ми е казвал нищо от това, което вие си говорите. Научавам го единствено от теб. Я ми кажи какво ти е продал, че си му толкова ядосан?

— Да ми продаде ли? — изненада се Маджо. — Ние нямаме такива взаимоотношения.

— Не ме разбра добре — погледна го косо Генерала. — Винаги съм му казвал, че трябва да купува, вместо да продава. Много приказки само на пазара...

— Ясно — кимна Маджо.

В хола съвсем се смрачи и двамата мъже останаха повече като силуети, отколкото като живи хора. Всъщност май вече си бяха казали всичко, заради което се срещнаха. На Маджо, разбира се, не му минаваше дори през ума да отпрати Генерала, а Генерала внезапно се приближи до него и надникна в очите му с благ поглед:

— Винаги съм мислел, че имам телепатична връзка с теб. Искаш ли да проверим дали съм прав?

— Да проверим — съгласи се Маджо.

Генерала взе едно листче хартия и написа на него отчетливо с едри букви „Кимбата“. После спокойно го изгори.

## ГЛАВА XI

Бай Миле се настани в ресторант „Пчела“, откъдето много добре се виждаше входа на блокчето. Видя как пристига Генерала, заобиколен от охраната на Маджо, как го вкарват във входа и как отново се връщат по местата си. „Тия ще обсъждат моите пари, да го еба!“ — рече си той и положи пистолета си върху масата.

— Какво ще желаете, господин бай Миле? — наобиколиха го тутакси всички сервитьори и започнаха да кръжат около него като панаирджийска въртележка.

— К'во давате? — изтегна се на стола той.

— Предлагаме нещо съвсем ново. Печено месо от кенгуру и щраус.

— К'во беше това кенгуру, бе? Някакъв австралийски заек, май?

— Не е точно заек — огъна се оберкелнерът. — Едно такова дете подскача и носи малкото си в корема като в торба.

— Ще го опитам. Ама първо ракията със салатата.

— Готово, господин бай Миле!

Сервираха му на секундата и докато се огледат, той вече беше изял печеното кенгуру и бутоните от щраус.

— Това няма да ви го плащам — разсърди се бай Миле. — Нищо не струва. Пригответе ми тава с кебапчета и кюфтета и ми донесете още една ракия.

— Готово, господин Миле! — хукна веднага да изпълнява задачата оберкелнерът.

Момчетата от охраната стояха пред ресторанта и оглеждаха внимателно всеки нов посетител. Бай Миле не ги броеше за хора. Плащаше им минимални надници, най-много по шестстотин лева на месец. При това, не повече от два пъти в годината.

— Виждаш ли ги тия моите? — хвалеше се той на съдружниците си. Държа ги гладни по половин година, но никой не смее да ме напусне. Любов, к'во да правиш! Иначе им скъсвам главите като на пилета!

И през ум не му минаваше, че повечето от тях не бяха яли дори по една кифла от сутринта и го гледаха отвън с жадни погледи как се тъпче като прасе. Бай Миле си имаше собствена философия по въпроса. Правеше се на страшен, прибираше колкото може повече от парите за себе си и не се интересуваше от никого. Той наистина си беше страшен, въпреки комичния си вид.

Преди да начене третата ракия, в заведението влезе Бабаса — сто и седемдесет килограмовия шеф на охраната на Маджо. Пухтеше като локомотив. Тръсна се срещу бай Миле и без да се бави му подаде под масата десетте хиляди долара.

— Да ги броя ли? — попита бай Миле.

— Всичко е преброено — отвърна му уморено Бабаса.

— Ще пиеш ли нещо?

— Не мога. На работа съм.

— Ами сметката кой ще плати?

— Колко ти струва?

— Двеста лева — излъга безочливо бай Миле.

— Ето ти — извади от личните си пари Бабаса и пак така тежко напусна заведението.

Бай Миле го изчака да се върне отново до кооперацията на Милкана и нехайно извика оберкелнера. Сметката му не надвишаваше шейсет лева. Обаче по стар обичай той попита:

— Какво имам да ти давам тарикат?

— Както винаги нищо, господин Миле — разпери ръце онзи.

— Разбрано момче си ти — потупа го по бузата дебелака и се запъти към колата си.

Всъщност бай Миле отдавна имаше план как да отсвири Кимбата. Знаеше, че неговия ред все някога ще дойде. Този път не разчиташе на Данчо от морето и на Любо от Видин, защото искаше да ги подържи по-дълго време гладни. От опит знаеше колко са свирепи изоставените кучета. Напоследък Иван Кубето също му се губеше. Правеше се на бизнесмен с някакви дребни кръчмички, от които губеше повече, отколкото печелеше. Вечерно време обикновено се напиваше с новия кадър Мени от „Дружба“ и оставаше да спи при него. Намери ги в някакво кафене.

— Какви ги дробите бе, тъпанари? — звънна им по мобилния телефон той.

— Черпим се — отвърна му кротко Мени.

— Чакайте ме там, сега ще дойда да ви взема — нареди дебелакът. Той не беше се спрял случайно на тях. Живееха на вход разстояние от Кимбата и го виждаха всеки ден. Нямаха нужда да проучват нито навиците му, нито местата по които минават, още по малко да се крият. Те просто бяха добрите комшии.

Бай Миле ползваше две коли — бронирания мерцедес „Чичоне“ на Маджо и една червена S класа. Возеше се обикновено в S класата, защото хващаше окото, пък и нямаше никакви страхове за себе си. Забра Иво Кубето и Мени от кафенето, след което нареди на шофьорите да карат към Боровец. Там вече го чакаше Туцо Дебелия. Кръщелното му име беше Янко, но никой не го наричаше така отдавна. Всички знаеха, че е личен слуга на бай Миле и управлява неговите чайни. Туцо също обичаше да се хвали с приятелството си.

— Ще извикам бай Миле и тогава ще видите вие какво става! — плащеше той хората около себе си.

Пристигнаха по мръкнало и Туцо веднага ги въведе в най-добрия ресторант. Познаваше отдавна вкусовете на бай Миле. Трапезата ги очакваше с многобройни мезета, всякакъв вид алкохол и всевъзможни лакомства. Ето ти хиляда долара да платиш тока и к'вото има там друго, подаде на управителя си парите бай Миле.

— Няма да стигнат доникъде — плахо ги пое Туцо.

— Стигат, не стигат — толкова. Оправяй се!

## ГЛАВА XII

Бай Миле предпочиташе ракията пред всякакво друго питие, но когато се налагаше да се прави на важен поръчваше кана с уиски. Вътре изливаше бутилка прясно мляко и така пиеше питието пред смаяните погледи на всички около него. Поглъщаше го като кладенчова вода. Срещу него кротко седяха Мени и Иван Кубето, преглъщаха на сухо пред две чаши ракия и се чудеа как да се измъкнат.

— Я ела тука, бе — изпъна се бай Миле и привика без да се обръща Туцо. — Къде е певицата?

— Отиде си — повдигна рамене онзи. — Нямам пари да й плащам надницата.

— Абе няма, отиде си! Качваш се на колата и заминаваш да я докараш от Самоков! На мен долари ми шават в джоба!

Бай Миле обичаше да се весели с много хора и наистина след като докараха певицата наоколо живна. Заведението се понапълни. Дори двамата тулупи срещу него леко се ококориха.

— Туцо... — вдигна отново ръка дебелакът. Организацията забраняваше да се продава дрога в заведението, но той знаеше съвсем сигурно, че неговият човек пробутва кокаин. — Я, дай от онова бялото, да повдигнем малко настроението.

— Готово, шефе — фръцна се управителят и само след секунда деликатно му пробута в шепата пакетче кокаин.

Бай Миле огледа салона, ухили се глупавато на своите хора и тежко се запъти към тоалетната. Заклучи я отвътре без да му пука. Опъна набързо една линия, после отключи и пак така тържествено се върна на мястото си.

— Я бягайте, момчета, да смръкнете по малко — подаде той пакетчето на Кубето и на Мени. — И да ми върнете остатъка, ей! Да не го попилеете за няма нищо!

След малко настроението на масата наистина рязко се промени и бай Миле без да чака започна своите лакърдии. Беше усвоил открай

време стар номер — каквото и да поръчваше, първо се оплакваше от собствените си проблеми.

— Момчета... — начена той. — Напоследък животът ми се стъжни. Това Франция, това Германия, това Холандия, скъсах се да обикалям като псе. Похарчих сума пари. Трябва да ги възстановим някак.

— Че ние какво общо имаме? — погледна го накриво Иван Кубето, който се имаше по-куражлия от ортака си.

— Как така какво общо? Нали заради вас оглушах?

— Някой да те е карал да седиш на пет метра от взрива.

— Аз съм шефа бе, момче — потупа се юнашки по гърдите бай Миле. — Нали трябва да виждам какво става!

Певицата вече се беше разпяла и целият салон едва побираше мощния ѝ глас. Бай Миле я огледа доволно, зарадван от формите ѝ, поглади шкембе, потри брада, после мощно се провикна:

— Е бре, де бре!

Вторачи се строго в двамата си приятели, придърпа лист и написа на него „Кимбата“.

— Какво Кимбата? — наивно вдигна очи към него Мени.

— Как какво, бе? — подчерта името бай Миле.

— И аз нищо не разбирам — обади се Иван Кубето.

— Бе вие за нищо не ставате, да го еба! — разгърди се бай Миле. — Човек оглушава заради вас, харчи луди пари, жертва се дето се вика, а не може да ви накара да схванете най-обикновено нещо. Туцо, я вдигни малко децибелите!

Певицата и без друго заплашваше да строши прозорците на ресторанта, но този път съвсем се престара. Пееше известната чалгаджийска тъпотия „Тигре, тигре!“, като го заместваше с „Милчо, Милчо“.

Бай Миле се надвеси над двамата и задраска името на Кимбата.

— Това пък що го направи? — зина Иван Кубето.

— Я ставай да танцуваш на масата, бе! — дръпна бай Миле за яката Мени. Наистина го качи до стола, а онзи оттам започна да се кърши като девойка. Никой не им обръщаше особено внимание, защото целият ресторант вече беше попаднал под магията на чалгата.

Почти на всяка маса наличните моми въртяха задници, а певицата се скъсваше да величае: „Милчо, Милчо“. Бай Миле също не

остана равнодушен. Извади две-три банкноти по сто долара и ги залепи върху челото на Мени. Пропусна Иван Кубето за всеки случай. Той беше по-стегнат човек и такива пинизи трудно му минаваха. Когато в крайна сметка песента отиваше към края си, приближи главите им и тайнствено прошепна:

— Искам да утрепете Кимбата!

— Кимбата! — зяпна като шаран Иван Кубето, а Мени дори не помръдна.

Познаваха този мъж отдавна и го помнеха само с добро. Нямахме човек, на когото да не бе помагал.

— Я ела тук! — зина пред цялото заведение бай Миле към Туцо Дебелия. — Ти мен само с тия кебапчета и кюфтета ли искаш да ме храниш? — побута той преливащото от скара плато.

— Няма клиенти, шефе, не въртим чеверме!

— Ще врътнете едно агне — удари с юмрук по масата Милчо и огледа кръвнишки околните маси. — Нали знаеш, че ще седя най-малко три дена?

За момент в ресторанта се настана мъртва тишина. Дори певицата си забрави текста. Сервитьорите замръзнаха кой където се намираше, клиентите не смееха да си вдигнат вилиците, обсеркелнерът остана като закован за бара.

— У бре, де бре! — провикна се отново бай Миле и веселбата тутакси започна там, откъдето беше прекъснала. — Вие сега сурати ли ще ми правите? — прекара погледа си като по пунктирна линия през двамата килъри той.

— Защо точно Кимбата? — запали цигара Иван Кубето. Имаше предвид, че именно Кимбата спаси бащата на Мени от рекетъорите. Той беше известен месар в „Дружба“, а Кимбата не даваше да припари там нито един от тарикатите на организацията.

— Пари, цигари, семки, шоколадови изделия? Как точно желаете да ви плащам? — придърпа стола си до тях бай Миле и махна с ръка на охраната да се приближи. След което заби мощния си юмрук в лицата първо на Мени, а сетне на Кубето.

Охраната веднага ги подхвана. Пребиха ги до смърт. Изхвърлиха ги някъде навън и едва тогава бай Миле отново се настани на мястото си.

— Никой да не напуска! — провикна се той. — Искам музика и веселба.

Певицата зина на секундата, оберкелнерът дотича с някакво дивечово мезе, докато стане агнето на грил, седящите по съседните маси страхливо продължиха вечерята си.

— Мама ви ще еба аз на вас! — поклати глава бай Миле и съвсем сериозно се зачуди да продължи ли с уискито или да го обърне пак на ракия.

## ГЛАВА XIII

Купонът в Боровец продължи наистина три дни. През това време бай Миле изяде едно печено агне, едно печено прасе, безброй кюфтета и кебапчета. Изпи колкото можа ракия, отвреме навреме разрежена с по една кана вино и изшмърка кокаин — дози за десет души. На певицата също даваше кокаин, за да му пее без прекъсване, докато накрая момичето припадна. Междувременно на всеки десет часа по график пребиваше Иван Кубето и Мени от „Дружба“, след което принуждаваше изнемощелия персонал да ги съживява. Туци Дебелия също го отнесе. Цапардоса го без дори да погледне към него и на онзи носа му стана като камба. Охраната му едва седеше на краката си, макар че бе свикнала на подобни изпълнения.

— Дай им по една чорба! — подвикваше бай Миле отвреме-навреме на Туци.

— Тя е от три дена, сигурно се е вкиснала — отвръщаше плахо управителят.

— Вкиснала, невкиснала все е храна — махаше с ръка той и посягаше към поредната мръвка. На третия ден обаче не издържа. Рухна изведнъж като сграда след земетресение. Откараха го в Самоковската болница.

Бай Миле си имаше строга философия по въпроса за оцеляването. Не му се случваше за първи път да припада от ядене и пиене и от свръхдоза кокаин.

— Като се получи такава беля, — съветваше той околните — почваш да обичаш всички. Ето аз например сега обичам Иван Кубето, Мени, Туци Дебелия, доктора с очилцата, дъртата медицинска сестра. Дори мухата на прозореца обичам — допълваше той.

Цялата му любвеобвилност свършваше още в първия миг, в който сърцето му отново се връщаше на мястото си и организъмът му започваше да се възстановява. Тогава отново ставаше зъл. Слагаше пистолета до възглавницата и през пет минути викаше дежурния лекар.

— Докторе, да не вземеш да ме изпуснеш! — предупреждаваше той. — Ще ти кажа едно нещо, пич: легна ли в гроба, ти веднага лягаш до мен.

Когато кризата му съвсем отмина, сериозно се замисли за Кимбата. Без съмнение, по-симпатичен и свестен мъж през живота си не беше срещал. Всички го обичаха. Жените го харесваха заради хубавата му външност — висок, рус, със сини очи и великодушна усмивка. Мъжете търсеха приятелството му, защото знаеха, че той никога няма да ги измами. Кимбата се движеше без охрана, дори без кола. Предпочиташе да се придвижва с велосипед през градинките и се радваше на всеки, който го посещаваше, сякаш му идваше скъп и отдавна чакан гост. Не отказваше никаква услуга.

Бай Миле нееднократно ходеше при него, уж като началник, но всъщност, за да уреди някой друг лев от продажба на автомобил или печеливша сделка. И Кимбата му отстъпваше. При това го правеше без злоба, дори с известна симпатия. Простоватият дебелак му беше донякъде забавен със своя наивитет и с неприкритата си алчност. Развеселяваше го и го размиваше. Бай Миле изобщо не се сърдеше. Не само заради парата, която винаги се въртеше около Кимбата, а и заради светлината и ведрото настроение край него. С една дума, не можеше да намери никакво основание, заради което Кимбата трябваше да умре. Бай Миле много харесваше и Пашата. Колкото и да му се присмиваха, той имаше достатъчно ум в главата си, за да разбере, че двамата с Кимбата са като скачени съдове. Пасиансът не излизаше по никакъв начин.

— Шибана работа, да му еба майката! — изрева той пред смаяната медицинска сестра и грубо ѝ нареди: — Не ма гледай като крава, ма! Донеси ми дрехите, че трябва да тръгвам за София!

Половин час по-късно бай Миле се настани на задната седалка на червения мерцедес, охранителите веднага го заградиха, другите се качиха на сателитната кола и малкият кортеж потегли към София. Времето никак не го биваше. Валеше ситен дъжд, всичко наоколо изглеждаше сиво и посърнало. Настроението на бай Миле също не беше особено приповдигнато. Той не обичаше нито Маргина, нито Димата. Двамата се държаха с него сякаш го бяха намерили на улицата и дори не му позволяваха да сядат.

— Дебелия, ти що не се измиташ? — подканваше го постоянно Маргина. — Нямаш работа в офиса!

Стоил му беше по-симпатичен. Усещаше неговата добронамереност, но пък от друга страна оттам не падаше никаква пара. За Поли не можеше да каже лоша дума. Вярно, че беше странен и му отнемаше част от поръчките, обаче бай Миле не се натискаше много за тях. Мечтаеше си един ден да заживее на твърда заплата от около 20 000 долара, да си гледа живота и да си хапва на воля. Виж, Пашата направо си беше голям пич според него. Вярното му куче Боко Тиквата разполагаше с огромни мангизи, без да е принуден да чака по нощите някое приятелче, за да го застреля. Маджо естествено се явяваше нещо като Бог. Прощаваше му всичко и го гледаше право в очте. А ако онзи му подхвърлеше да скочи от десетия етаж, щеше да го направи като нищо. Когато оставаха само двамата, често го унижаваше, но пък от друга страна му пробуваше „спешни“ и по всяка вероятност точно той го държеше жив. Гоцев също му харесваше безкрайно, обаче нямаше как да се докопа до него. Колкото и нагло да се държеше, Маджо никога не го допускаше да се срещне лице в лице с него. И накрая идваше Кимбата.

— Мама му да еба и живот! — изпсува бай Миле, без да обяснява на дремещатата му от двете страни охрана за какво точно става дума.

Като Кимбата нямаше друг, но бай Миле имаше и семейство, две деца и един милион дълг. Както и да ги сложиш на кантара, неговите хора тежаха повече. Пък като прибавиш и милиончето, Кимбата направо изпадаше от паланцата.

— Горкото момче! — измърмори той. — Изгаря за нищо, ама поне ония няма да си искат парите.

След което задряма и се събуди едва когато влизаха в София. Първата му мисъл беше да си прерови джобовете. Десетте хиляди долара бяха там. Макар и в полусъзнание, бай Миле беше прибрал хонорара на певицата, хилядата долара за тока и, разбира се, не беше оставил дори стотинка на управителя и сервитьорите.

## ГЛАВА XIV

Женята ми се обади рано сутринта. По гласа му разбрах, че не е на кеф.

— Чакам те пред Южния парк — каза ми той.

— И какво ще правим там? — попитах.

— Обикновена масовка.

Масовката беше най-досадното нещо и най-тъпата простотия, до която прибягвахме. Изсипвахме се като природно бедствие върху жертвата и грабехме кой колкото може. После по същия начин изчезвахме. Понякога полицаите арестуваха двама-трима от нас и ни държаха известно време в ареста, колкото да ни скъсат нервите, с което всичко се изчерпваше. Големите босове не плащаха нищо. Принципът към по-малките се изчерпваше с пиратския призив: „Каквото вземете, си остава за вас!“

Пристигнах пред главния вход на Южния парк някъде към десет часа. Беше почерняло от народ. Всички носеха плетени докерски шапки и се правеха на много важни, единствено Женята се разхождаше между тях гологлав, с червения си анцунг и червения суитчър. Не познавах почти никого. Бригадите на Пашата си личаха по строго поддържаните си катинарчета, с които, мислеха че приличат на своя върховен вожд. Повечето от другите се оказаха пълни новобранци, събрани от кол и въже.

— К'во ще правим? — издърпах аз настрани Женята.

— Абе, поредната дивотия — троснато ми отвърна той. — Искат да щавим Киро Японеца.

Японеца имаше славата на най-известния кардараш — циганин, който печелеше от всичко. Събираше данък от джебчиите между Сточна и Централна гара, шеташе безнаказано из циганските квартали и не се съобразяваше с никого. Жена му работеше като представител на Мобиком и имаше офис в хотел „Шератон“. Щабът му се намираше до складовете в Илиянци, където неговите хора паркираха цяла армада от мерцедеси S и E класа. Обикновено се движеха като стадо, целите

окичени в златни ланци, гривни и всякакви подобни дрънкулки. Да се чуди човек, как издържаха с толкова метал цял ден.

— Работата няма да стане лесно с тия перекедета — придърпах аз отново Женята.

— Виждам ги, че са гола вода всичките — съгласи се той. — Мислех да останем по-назад, ама май трябва да сме в първите редици и поне да вземем за нас каквото ни се полага.

— Защо не тръгваме тогава?

— Чакаме някакви вождове на Пашата. Вили Културиста и Жоро Плувката.

— Ние висим вече четири часа...

— Ами к'во да правиш? — повдигна рамене Женята и точно тогава забеляза слизащия от колата си Дима.

— Какъв е тоя панаир? — обходи с поглед той приличащата на мравуняк тълпа.

— Какъвто сте ни го пратили — озъби му се Женята.

— Хората на Пашата тук ли са?

— Няма ги. Ще остареем докато ги чакаме. Димата извади телефона си и последователно набра три номера. Вдигнаха му едва на четвъртия.

— Румене, ти ли си? — извиси глас той, без да се съобразява с никого. — А-а-а, не си ти значи... Е, кажи му на твоя шеф, че е пълен педераст — довърши разговора Димата и вбесен прибра телефона в джоба си.

Хората на Пашата, наричани още „пашите“ заради рехавите си брадички, се държаха важно и надутото, а другите се бяха разпръснали и подпийваха сутрешната си бира. Не се криехме от никого. Отвреме-навреме минаваше някоя полицейска кола, намаляваше леко и отминаваше по пътя си. Поли пристигна към обяд.

— Пак ли цирк? — изправи се с ръце в джобовете той до нас.

— Цирк я! — отвърна му ядосан Димата. — Бригадирите на Пашата пак се осраха.

— И какво правим сега с тая пасмина?

— Нямам представа.

Все пак трябваше да се вземе някакво решение и тъкмо го умувахме, когато изненадващо се появи нов юнак — дебел, грамаден, с поглед на недозаклано теле.

— Здравсти — представи се той. — Аз ще водя акцията.

— Ти ли? — изгледа го насмешливо Поли.

— Така ми е наредено.

Киро Японеца изобщо не беше дребна риба. Дълги години слугуваше на Карамански, а от известно време работеше за Пашата. Поддробеност, за която подозираше единствено Димата. Полицаите около Илиянци отдавна бяха купени и то до такава степен, че Киро влизаше в участъка, след като арестуват някого от враговете му и ги гърбеше пред очите на всички. За Поли беше пределно ясна невъзможността дебелият да се справи с акцията.

— Женята ще води! — нареди той. После прибра Димата, двамата се качиха в колата и изчезнаха.

— Няма такива работи! — изрепчи се огромният мъжага. — Вие с Пашата ли сте, или против Пашата?

Това беше стар номер на Румен. По такъв начин той често поставяше в неудобно положение както съдружниците си, така и техните подчинени. Женята обаче не се уплаши.

— Абе, ти не си ли бивш гепач от центъра на София? — изгледа внимателно той дебелия. — Що ми се струва, че навремето съм те ловил там и съм ти плюл в устата?

Тълпата, която беше замряла в очакване на развръзката, избухна в смях. Женята явно ги беше спечелил на своя страна. Дори „пашите“ го гледаха благосклонно.

— Слушайте ме сега, момчета! Всички по колите и гледайте да не се загубите по определените ви маршрути. Вземате каквото ви падне, но ключовете на мерцедесите давате на мен. Докарал съм най-добрите шофьори в София, няма нужда да се хабите!

Докато се придвижим и се дислоцираме на различни места в квартал „Свобода“ и „Надежда“, минаха още два часа. Само глухите и слепите май не разбраха какви намерения имаме. Женята съвсем се взе насериозно като вожд и съобщи на отговорниците по телефона:

— Чакайте по места, ние отиваме с Жоро да разузнаем какво е положението.

— Да ти го начукам в конспирацията — ядосах се аз. — За какво се правихме толкова време на тайнствени, като съобщаваши на сто души къде ще бъдем.

— Ти трай сега и не се бъркай в работи, от които не разбираш. Аз съм си направил предварителен план.

— Като си го направил, сваляй ме тука и върви да си го изпълняваш!

— Не се сърди бе, Жоре! — примоли се Женята. — Ще свършим за пет минути.

Минахме покрай кафенето почти пълзешком и забелязахме, че всички коли са там. Женята веднага почна да им изчислява цената.

— Жоре, тоя мерцедес — първия, ще го продадем, S класата става служебен, а ти направо си вземаш роудстара и да знаеш, че много ще ти отива.

— Поли ти каза никога да не изчисляваш предварително плячката, защото всичко може да се случи — окончателно се вбесих аз.

— В ръчичките са ни — потри нос Женята, обърна колата и след като се върнахме на изходния пункт, нареди на всички: — Момчета, има една горичка пред кафенето. Навлизате масово в нея и викате колкото можете, за да ги стреснем. Давайте!

Така и стана. Цялата банда нахлу с мощни викове в кафенето и за нула време го натроши. Само дето вътре нямаше нито един циганин, откън — нито една кола, а от Киро Японеца, когото трябваше да приберем като заложник, за да го продадем срещу откуп, липсваше и най-малка следа.

— Свободни сте! — разпусна бригадите Женята и двамата с него потеглихме към офиса. По пътя той се обади по телефона на Поли.

— Свършихте ли? — попита онзи.

— Всичко е наред — бодро отвърна Женята.

— Карате ли ми Японеца?

— Никого не караме. Кафенето беше празно, но го направихме на бербап.

— След пет минути да си тук! — затвори му Поли.

В офиса ни посрещнаха толкова студено, сякаш влязохме в хладилник. На Поли направо не му се говореше.

— Сядай и пиши изложение до мен, с копие до Маджо — нареди грубо той на Женята. — Искam всичко по случая и най-подробно описание на твоето поведение.

— К'во ще пише бе? — рипна Димата. — Той не знае цялата азбука. — После се обърна към мен, разтри слепоочията си и вече по-

кротко попита: — Кажи как стана, Жоре?

Разказах му нещата от игла до конец. Нямаше нужда да крия нищо, защото Димата така или иначе щеше да научи подробностите.

Той мълча известно време, след което отново избухна:

— Ще те катерим към Витоша, Женя, да знаеш! — закани се Димата. След това се вторачи в Поли и отчетливо добави: — Това е оня педераст прокажен Пашата, няма кой друг да е! Целият е пунт и пластика, да му еба майката! Той ни е издал. Пак е използвал пинизите на баба Илийца.

## ГЛАВА XV

Вечерта Женята ми се обади по телефона. Той не знаеше къде живея, както и никой друг от организацията. Срецахме се в едно кафене, недалеч от офиса.

— Голяма мъка, братче — оплака ми се Женята. — Поли ме кара пет пъти да преписвам това изложение, а пък аз не съм силен с думите. Голям зор видях.

— Знаеш ли поне къде се слага запетайката? — попитах го насмешливо.

— Ами! Блъскам от време-навреме по една главна буква и някое тире, колкото да изглеждам интелигентен. Добре, че не ме прати на Витоша, щото лошо ми се пише. Ти щеше ли да ме гърбиш?

— Няма как. Ако те бяха вдигнали на баира, щях да те гърбя до посиняване. Работа, братко!

Това си беше самата истина. В организацията приятелството свършваше до първия гаф. Пък и напоследък Поли наистина го бе обзела изненадваща полицейщина и изискваше писмени обяснения от всеки провинил се.

— Знаеш ли как отървах кожата? — погледна ме хитровато Женята.

— Как?

— Казах му, че двамата с теб сме изловили някакъв непознат, който краде колите на СИК.

Направо замръзнах. Застрахованите от СИК автомобили крадахме именно двамата със Женята и от тях си изкарвахме хляба. Нямахме никакъв непознат.

— Той върза ли се? — попитах.

— Знаеш го, че не е никак лесен. Даде ми една малка камерка, с която да запишем самопризнанията му и подробности около кражбата. И ми го рече директно: „Ако спипате някой от улицата и му теглите един бой, той ще си признае всичко каквото пожелаете. На мен ми трябва истинския крадец!“

- И к'во прайм сега?
- Издаваме го, к'во прайм?
- Пара ще падне ли?
- Трябва да падне.

На другата сутрин около единайсет часа се срещнахме отново с Женята и тръгнахме към сборния пункт на бригадите. Напоследък там се събираха изключително нови хора. Наричахме ги „пълнеж“. Обличаха се с дънки, широки ризи и маркови маратонки. Подстригваха се високо, носеха тъмни очила и се държаха крайно арогантно. Подвикваха подир всяко хубаво момиче. Поли ги беше събрал от „Пиротска“ и от дворовете на централните софийски квартали. Той не търпеше селяни около себе си. Плащаше им по двеста долара на месец, за да бъдат винаги на линия. И те толкова се забравиха, че вземаха такси дори и за разстояние по-малко и от километър. По цял ден пиеха кафе и си говореха глупости. Не познавахме нито един от тях.

Малко преди да пресечем булеварда към кафенето, забелязахме Бори. Беше около двайсетгодишен, силно плешив, поради което носеше главата си бръсната, и пращеше от анаболи. Преди време го запомнихме именно заради името му — Бори поразително приличаше на Поли. Момчето си беше якичко и доста агресивно. Някакво такси му подсвирна, след което той без да се замисли започна да го рита и да го блъска, докато таксиметраджията успя да се измъкне най-сетне невредим.

— Само така — потупа го по гърба Женята. — Винаги помни, че си борче и никой не може да те унижава!

— Ако го бях хванал, щях да му счупя главата — кимна Бори и веднага омекна. Все пак за него ние бяхме шефове.

— Ей този ще ни свърши работа! — обърна се към мен Женята.

Бори използваше за свой морален кодекс не Библията, а някаква измислена книга „Наръчник на мъжа“. Там пишеше, че трябва да говори бавно и тържествено и той точно така се изразяваше. Единствения път, когато мадама го бе поканила да танцува в някакъв бар, Бори съвсем сериозно я отблъсна с думите:

— Мъжкарите не танцуват.

Освен това избягваше всякакъв вид алкохол, вдигаше тежести до припадък и ядеше единствено висококалорични храни.

— Имаш ли си гадже? — попита го невинно Женята.

— Не, и няма да имам — отговори тържествено Бори. След което разказа невероятно сърцераздирателна история.

Брат му бил студент, но не му се ходело на някаква бригада през лятото и той отишъл вместо него. Там се залюбил с хубава женица, около петнайсетина години по-голяма от него и при това женена. Като се върнали в София я завел направо вкъщи. За радост на родителите си. Още на първият месец те я обвинили, че е крадла и тя обидена го напуснала. На всичко отгоре, установила с точност колко беден е нейният млад любовник. След като започнал да работи за нас, Бори придобил самочувствие и отново я потърсил. Хвърлил всичките двеста долара за подаръци. Мадамата отстъпила и той я чукал редовно, когато мъжът ѝ бил на работа. Първият път се разочаровал по следния повод: тъкмо ѝ подарил гривна за глезена, бяхтал се упорито над нея и изведнъж забелязал, че тя си лакира ноктите на ръцете. Вторият път я хванал да люпи семки. Третият път съвсем се вбесил. Бори тъкмо изпразвал бойлера, когато телефонът звъннал. Разговорът се чувал съвсем ясно.

— Как си, скъпа!

— Тъкмо довършвам една книга, миличък! Сред това смятам да изляза и да ти купя нещо за вечеря.

От този момент нататък Бори намразил жените завинаги. И решил да прекара живота си в абсолютна самота.

— Тоя е напълно луд! — подметнах аз на Женята.

— Луд е за двама — потвърди той, — обаче ще ни свърши работа. Смятай го нает!

Театралните форми се меняха с всяка минута. Тръгнахме от драма, минахме през оперета и стигнахме до водевил. Или Женята не знаеше какво точно прави, или аз не го разбирах.

— Извикал си ме да ти помагам — избухнах. — Казваш ми всичко! В противен случай или се оправяш сам, или отиваш отново да пишеш обяснения на Поли.

— Спокойно бе, Жорка! — положи ръка на рамото ми той. — Ще наемем не само този идиот, ами още един.

В „пълнежа“ се мотаеше наистина някаква странна птица — епилирано отгоре до долу около трийсет и пет годишно жиголо, цялото накичено със злато. Беше хлъзгав като плужек и основното му

занимание се състоеше да чука бабички за пари. Казваше се Иван. Ползвахме го като отцепка, когато набелязвахме обекти за рекетиране. Въпреки външността му, който знае защо хората му вярваха. Женята си поговори насаме с него пет минути и тутакси го домъкна. Така двамата с Бори станаха екип.

— Слушай сега какво съм намислил — заведе ме вечерта Женята в едно от заведенията, които само той си знаеше. — Нали ги черпя из квартала, та познавам едно перспективно крадче. Дадох му да опъне малка линийка и той ми снесе информация, колкото можеш да измъкнеш от бригада пребити до смърт крадци.

— Каква? — попитах аз.

— Ами как гепи колите, къде ги кара, кой е каналджията.

— И кой е каналджията?

— Един преподавател по информатика в университета — потри брада Женята.

Бях свикнал вече да не се учудвам на нищо, но когато на другия ден заложихме капана направо се шашнах. Каналджията задължително си правеше срещите в центъра на София. Никой не го знаеше къде живее. Заложихме камерката в шапката на невинно изглеждащия Иван, а Бори застана на около двайсет-трийсет метра от него да го пази. Ние наблюдавахме сценката отдалече.

Известно време не се появяваше никой и тъкмо когато си мислехме, че вечерта ще мине напразно, пристигна странен тип. Висок на ръст, с къдрава и разпиляна във всички посоки коса, мръсен шлифер и под него някакво мазно сако. Панталоните му не бяха гладени след излизането си от магазина. По грубите му обувки имаше парчета кал. Това представляваше преподавателят по информатика. Казваше се Чавдар.

— Какво има, момче? — обърна се той към нашия Иван.

— Имам една кола за издаване, бате!

— Каква марка?

— Ауди А6.

— Е-е-е, много е скъпа. Не ми се захваща, да ти го кажа направо — чупи се в неизвестна посока преподавателят.

На другия ден обаче, ние отново заложихме капан.

— Айде бе, бате! — примоли се Иван. — Дай да издадем тази кола, да не ми седи в гаража.

— Застрахована ли е? — заинтересува се преподавателят.

— Има стикер на СИК.

— Ти си ненормален — избухна онзи. — Знаеш ли кой стои зад този стикер? Чувал ли си нещо за Поли? Неговите мутри направо ще ни направят на пестил. Не искам да имам работа с теб.

Този запис вече ни вършеше работа донякъде и още същата вечер ние го показахме на Поли. Той го изгледа два пъти, без да каже нито дума. Накрая ни огледа и мрачно се ухили:

— Както виждате, никой не смее да пипне от мен.

— Ще пипне той, ще пипне! — поклати глава Женята. — Щом един път го е направил, ще го повтори.

## ГЛАВА XVI

Марката СИК явно плашеше много преподавателя и той още няколко пъти отказа да вземе колата от Иван.

— Ти знаеш ли колко струва това ауди, момък? — повтаряше неспирно той. — Най-малко петдесет хиляди марки. За толкова пари мутрите ще ни разчекнат и ще ни заровят три пъти в земята. Особено Поли.

— Кой е този Поли? — пулеше се невинно Иван, макар че работеше именно за него.

В крайна сметка разбрахме, че трябва да търсим някакъв друг подход. Даскалът не можеше да е толкова праволинеен. Женята се сети да прескочи до крадчето, което му беше подало каналджията и се върна ухилен до уши.

— Нашият човек има проблем с жените. Не му се връзват изобщо.

Иван си беше сводник и жиголо по природа, така че задачата не му се видя трудна. Напротив, изпълни я с най-голямо удоволствие.

— Разбери бе, мой човек — захапа за пореден път преподавателя той. — Дай да го махнем това ауди, аз ще изтрия всички стикери и ще пренабия номерата. Пък и много време мина, вече са забравили.

— Те никога не забравят!

— Глупости! Дай да свършим работата и после ще те заведа малко на пички.

— Сериозно ли говориш? — ококори се Чавдар.

— Напълно сериозно.

— Ама искам тънка, стройна и висока.

— Ще ти доставя каквато кажеш — успокои го Иван. — Но да знаеш, че нямам кола.

— Аз ще дойда с моята. Тя е лада седмичка и ако ми беше предложил такава, отдавна да съм я пробутал — издаде се най-сетне Чавдар. — Сам си ги пренабивам, карам ги известно време и после не е никакъв проблем да ги издам.

Най-сетне бяхме стигнали до нещо съществено и се подготвихме за акцията както подобава. Облякохме се в черни кожени якета, за да приличаме на оперативни полицаи. Димата ни отстъпи един син форд, каквито караха само в столично градско и една синя лампа, взета кой знае откъде. Преподавателят по информатика се появи на срещата точно в уречения час. Изглеждаше изкъпан, носеше златна гривна и златен пръстен, шлиферът му седеше почти като изгладен. Иван го поведе към един затънтен квартал, както се бяхме разбрали. Настигнахме ги веднага след като уличното осветление рязко намаля и пуснахме сирената. Спряхме ги по всички правила.

— Излизай! — развика се като бесен Женята, но първо измъкна нашия Иван.

— Ама аз не го познавам изобщо този... — започна да се оправдава преподавателят. — Преди малко се срещнахме и ми обеща да ме запознае с някакви момичета.

— Излизай! — закопчах му ръцете с белезници аз и го облегнах на колата. Женята на секундата му нахлупи черна качулка върху главата.

Някаква бабичка от съседния блок изведе кученцето си на разходка и вцепенена замръзна на входа.

— Прибирайте се, госпожо — вживя се съвсем в ролята си Бори и набързо показва първия документ, който му попадна в ръката. Може и да е било карта за трамвай. — Полицейска акция, районът е отцепен.

После върнахме Иван в ладичката, вкарахме преподавателя в синия форд, седнахме от двете му страни и потеглихме. През цялото време имитирахме разговор с въображаемото управление на столичната полиция.

— Обектът е заловен — дереше се Женята. Беше нагласил радиото така, че да пращи точно като полицейска станция. — Пристигаме!

Десетина минути по-късно спряхме пред офиса на Кирчо Малкия и изтикахме нещастния преподавател в мазето. В действителност то беше бивш хладилник, но в момента не работеше нито една от инсталациите му. Въпреки това спокойно можеше да мине както за затворническа килия, така и за една от прословутите стаи за разпит на столично градско управление. Даскалът буквално се насра от страх.

— Разказвай подробно за цялата схема! — реши да продължи играта на полицаи Женята. Имаше известни основания. Онзи вече беше заявил, че го е страх от мутрите и естествено се надявахме, ако ни повярва, да издрънка някоя глупост пред властта. Макар измислена.

— Защо съм тук? — опъна се каналджията. — Не съм държавен престъпник и бих искал да се свържа с адвоката си.

— Като не си престъпник защо ти е адвокат? — ядоса се Женята. — Прибрали сме те без свидетели, колата ти е на топло, така че никой не знае за теб. Най-много да те обявят за безследно изчезнал. Преподавателят по информатика обаче съвсем не се оказа толкова загубен и тъп, колкото го смятахме. Може би заподозря нещо нездраво и неистинско, а може би вървеше просто подир логиката.

— Убийте ме, но не вярвам да имате сърце за това. Всички ченгета са страхливи.

— Майната ти! — хлопна вратата на мазето Женята и ни избута напред, нагоре по стълбищата. Остави даскала сам в мазето. Очевидно се чудеше вече какво да го прави.

Седнахме в кухнята, изпихме по една минерална вода и започнахме да обсъждаме въпроса делово. Явно този ден не ни вървеше.

— Виж какво, Женья — предложих аз. — Той няма да се върже на полицейските номера, ами дай да го почнем както си знаем.

Женята ме изгледа отдолу нагоре сякаш бях споменал най-скверното нещо на света. Той също бе странна фигура. Поръчваше убийства без да му мигне окото, пращаше бригади да правят погроми, но не понасяше лично физическото насилие. За последен път беше използвал юмруците си преди много години.

— Да опитаме ли още веднъж? — почеса се по носа Женята.

— Няма какво да опитваме повече — отвърнах. — Време е да действаме!

За разлика от него, аз изобщо не се притеснявах да напердаша когото и да е било. Пък и на всичко отгоре този преподавател силно ме дразнеше с неговото нахалство и пренебрежение. С най-голямо удоволствие щях да го смажа. Единственото ми съображение да не го почна веднага беше свързано със собствените ми ръце. От известно време бяха в синини.

— Я иди намери нещо, за да не се хабим! — кимнах аз към Бори.

Той веднага се сети за какво става дума, завъртя се из къщата и след минути се върна с две железни удължения за прахосмукачка. Вършеха ни прекрасна работа.

Слязохме в мазето и се изправихме от двете страни на леглото, за което бе окован даскалът. Той имаше качулка на главата и не ни виждаше, но и ние едва го различавахме в мижавата светлина.

— Да те почваме ли? — попитах го аз без никаква милост. След което стоварих желязото върху гърдите му с такава сила, че онзи загуби ума и дума.

Точно тогава влезе Женята. Фенерчето му беше по-силно от нашите и осветяваше почти цялото мазе. Приблужи се до окования на леглото преподавател по информатика и спокойно опипа вратната му вена, за да се убеди, че е жив. Сетне кротко го погали по качулката.

— Познаваме се отдавна с теб, Чавдаре — заговори изненадващо Женята със собствения си глас. — Помниш ли Магурата?

— Значи вие не сте ченгета, а мутри? — усети се най-сетне даскалът.

— Не сме никакви мутри, а твои приятели, които познават приятелката ти.

— Оставете момичето на мира. Тя няма нищо общо с моите истории.

— Този път не позна. След малко ще пратя четирима да ѝ се изредят.

— Прати петима, за да ѝ стигнат — изненадващо подрипна както бе окован даскалът. — Хич не ми пука за нея, нали за това съм хукнал по пички!

Женята видимо се обърка от тази реакция на каналджията, прехапа устни, издърпа желязната тръба от ръцете на Бори и очерта една линия около коляното му. После тихо му прошепна:

— Точно тук ще ти счупя крака.

— Чупи го! — изрепчи се за пореден път даскалът. — Ти явно не знаеш нищо друго, освен да заплашваш.

Женята върна тръбата на Бори и тихомълком се изниза. Остави всичко на нас. Започнахме да млатим Чавдар само по меките части от тялото. Налагахме го жестоко и безмилостно, но внимавахме да не строшим някоя кост. Побоят си има своя вътрешна логика и

психология, като всяко друго човешко действие. Етапите се подреждат горе-долу така:

Първо битият изпитва жестока болка и крещи като луд. След това омеква, организмът му се предава и е готов да обещава всичко. Накрая не чувства нищо. Консумира ударите като нещо съвсем нормално и ако е съумял да запази капчица съзнание, просто се чуди дали ще умре сега или по-късно. Бори не познаваше тази логика и затова се наложи да го спра насила. Пък и моята желязна тръба се изкриви.

— Стига дотук, засега! — тръгнах към изхода аз.

— Що бе, този е готов да си каже всичко — подвижна след мен Бори.

Изобщо не си направих труда да му отговарям. Пребитият преподавател по информатика трябваше да поизстине малко, да усети болката от нанесените удари и да се ужаси от перспективата за следващ побой. По този начин се правеха тия работи. След това щеше да признае каквото поискаш от него. Слава богу, че с годините си бях изградил някаква лична защита. В мазето наистина се държах като звяр, но още щом излязох на светло, тутакси забравих за случая. В общи линии така оцелявах. На практика живеях в два паралелни свята.

## ГЛАВА XVII

Качихме се уморени при Женята и Иван. Заварихме ги един срещу друг, притиснали ушите си с длани.

— Какво правите, бе? — попитах ги аз.

— Отдолу се чува всичко — проплака Иван. — Направо ужас!

— Работа, братовчед, работа... — потупах го по гърба аз и си отворих нова бутилка минерална вода.

Бори отиде до тоалетната, Иван съвсем се смали от страх, а Женята изпадна в някакво летаргично настроение. Гледаше през прозореца без да продума. Отвреме-навреме нервно се чешеше зад врата и отново се вторачваше в нищото.

— Дай да го пуснем тоя — предложи по едно време той. — Няма да ни каже нищо.

— Точно сега е готов — възпротивих се. — Само ми дай минутка, за да взема глътка въздух.

Боят наистина беше тежък физически труд. Пребиваш човек, който не иска да умре и с когото реално нямаш разговор. По-лесно е да го застреляш примерно, отколкото да го пречукаш. Изобщо — цяло изкуство.

— Добре — въздъхна Женята, — но този път искам да свършите бързо.

— Нямаш проблем — отвърнах. — Даскалът е готов. Слязохме отново в мазето и докато свикнахме в тъмнината се случи нещо, което никой от нас не очакваше. Преподавателят по информатика успя да се изправи с цялото легло и налетя върху нас.

— Аз съм непобедим! — крещеше той в някакъв странен делириум, докато Бори го налагаше с тръбата по главата. — Ще ви смачкам, мръсни копелета!

— Пусни го Бори — наредих. — Махни му и прангите!

— Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно!

По това време вече мразех организацията до смърт. Особено масовите издевателства, когато сто души пребиваха един. У мен се обаждаше бившият спортист. Искан да се изправа очи в очи с противника, който и да е той, и тогава да видим как ще свършат нещата.

Бори страхливо издърпа леглото и отключи белезниците на ръцете и на краката. Даскалът се нахвърли върху мен като слон. Без съмнение беше доста як мъж, но аз го придърпах с една от обичайните си хватки (сваляне с придърпване) и му направих оглавник. Усещах го как се задушаваш под мишницата ми. Бори също не си губеше времето, налагаше го по бърбреците и го риташе в слабините, докато она си глътна езика.

— Стига! — показаш се на стълбите Женята и се включи в операцията по спасяването. Не беше никак лесно, защото явно даскалът имаше някакво хронично заболяване, за което ние нищо не сме подозирали. В крайна сметка успяхме да му измъкнем езика и след десетина минути той дойде на себе си.

— Какво искате? — промълви омаломощен.

— Долари, марки и злато — наведе се над него Женята.

— Имам една златна гривна и един пръстен, вземете ги! Имам и триста марки, които мислех да пръскаме по пички... Долари нямам!

Бори това и чакаше. Веднага измъкна от джоба му тристата марки и ги напъха в горното джобче на ризата си. Женята взе златната гривна и пръстена. Поли обаче ни беше внушил едно поверие, че златни бижута се подаряват само от сърце, иначе носят нещастие.

— Това злато от сърце ми го даваш, нали? — попита го той.

— Абе, давам ти го! Вие ме пребихте от бой, к'во ме питаш дали е от сърце. Смея ли да ти откажа?

Бори дори не дочака да си довърши изречението и отново го удари с тръбата по главата.

— Кажи, че е от сърце.

— Добре де, от сърце е — съгласи се най-сетне мъжът. След това, малко поуспокоени, се качихме отново горе, за да обмислим как да продължим.

— Да му теглим още един бой?

— Няма да издържи — опъна се Женята. — На всичко отгоре преди малко се разходих по улицата и гледам някакви прозорци

почнаха да светват. Много вреци тоя, изглежда мазето не е добре изолирано.

Пратих Бори отново долу и реших сам да проверя как стои въпросът с изолацията. Наистина се чуваше. После слязох и аз в мазето. Ударих един лакет в гърба на Чавдар и той отново си глътна езика. Направо ни скъса нервите с тоя език. Изглежда му имаше нещо. Извадихме му го криво-ляво и за последен път му поставих директно въпроса:

— Ще признаеш ли, че си крал коли от ВИС, СИК и „Аполо“?

— Никога не съм пипал застраховани от вас коли — отвърна за пореден път преподавателят. Не можеше да му се отрече, че носеше корава душа. — Вие ме пребихте вече, нищо не остана от мен. Няма какво да признавам!

Качихме се горе и легнахме да спим. Разположихме се върху столовете, по масите, кой където намери. Сутринта се събудихме в ужасно настроение. Бяхме изчерпали кажи речи целия арсенал от средства и срещу тях имахме единствено някакви кирливи триста марки и една златна гривна.

— Да се обадим на Поли.

— Ти ли ще му звъниш — изглежда ме продължително Женята.

Той не умееше да говори конспиративно и хем му се искаше аз да поема отговорността, хем не искаше да отстъпва позициите си пред боса. В крайна сметка се съгласи.

— Здравсти, Поли — вдигнах телефона аз. — Имаме проблем.

— Не съм в София — отвърна ми той.

Това доста ни изненада. Даскалът явно нямаше да ни свърши работа, но пък от друга страна не смеехме да го пуснем без разрешение. Трябваше бързо да измисля нещо.

— Тука имаме едно кученце. Оказа се много непослушно. Постоянно си защипва езика и вряка като настъпано. Чува се из целия квартал.

— Разбрах те — прекъсна ме Поли. — Непослушните кучета се изхвърлят на улицата. Само кажи на онзи до теб да не ми се обажда, аз сам ще разбера откъде сте го взели този помияр като се върна.

Поли без съмнение ми предаде в същия конспиративен стил да го предпазя от Женята. Той също прекрасно го познаваше и се боеше да не изтърси нещо директно по телефона.

— Махай го тоя пендел, че ми дойде до гуша! — изтегна се уморен на фотьойла Женята.

— Ще слезна да го питам още един път — оставих го да дреме аз и за пореден път слязох в мазето.

Даскалът изглеждаше съвсем изстинал. Беше посинял от студ. Болеше го всяко кътче от тялото му и още като го попитах готов ли е да почваме отново, с треперещ глас вдигна ръка:

— Стига толкова, момчета! Ще говоря каквото искате, не мога да издържа повече бой.

— Искаме да признаеш, че си крал коли на ВИС, СИК и „Аполо“ — повторих за кой ли път аз. Това беше хрумване на Поли, за да не може балъка да се усети от коя точно организация сме.

— Добре де, как да призная като се занимавам само с ладички и си ги пренабивам сам. Не ми е минавало и през ум да навлизам във ваша територия.

Вдигнах тръбата на Бори, тъй като моята вече не ставаше за нищо и леко го плеснах през бъбреците. Целият се сви отново. За съжаление, стана ми пределно ясно, че този преподавател е грешен избор, обаче от друга страна можехме да вземем по някой лев.

— Ти едва ли работиш сам... — побутнах го аз.

— Естествено. Учителят по математика ми помага. Прави ми отцепление когато крада ладичките и е по-добър специалист от мен в пренабиването на номерата.

— А откъде намери канал?

— С това се занимава даскала по литература. Той има връзки в Молдова, Украйна и нагоре.

— Чудна мафийка сте! — не можах да сдържа смеха си. — Интересно на какво учите децата?

— Лично аз съм преподавател по информатика — послушно отвърна онзи под качулката.

— Браво на теб. Ще те пусна, но искам двеста хиляди марки от спестяванията ти!

— Не съм и сънувал толкова пари — подскочи даскалът, обаче на мен такива не ми минаваха. Той беше в занаята доста години и лесно можех да направя сметка колко е заровил в някои лозе. — Най-много мога да ти дам двайсет хиляди.

— Май ще се наложи отново да развъртя сопата — предупредих го аз.

— Добре де, да ги направим трийсет...

— Казах ти сумата мой човек.

— Съгласен съм, давам ти сто хиляди — клекна накрая даскалът и в общи линии уцели сумата, която и без това си бях набелязал. — Само, че ми донеси чаша вода, защото вече два дни ме държите жаден.

— Ей сега — качих се бързо по стълбите към кухнята. Женята доста се изненада, когато набързо му разказах какво точно е станало. Обиколи нервно два-три пъти масата, пресмята нещо и по едно време се изправи срещу мен, сякаш ме виждаше за първи път.

— Сто са малко. Ще му искаш двеста.

— Абе ти допреди малко ни натискаше да го пуснем без нито една стотинка, сега ми поставяш невъзможни условия — ядосах се аз.

— Нали е жаден?

— Жаден е.

— Пусни му едно диазепамче вътре и ще се разпее като славейче.

Преподавателят по информатика наистина имаше нещо под шапката си. Веднага усети странния вкус на водата. Изхвърли я и вече на ръба на нервите си се разкрещя:

— Всичко стана заради онова малко лайно, дето ме поведе по пички! — Имаше предвид Иван, без да подозира, че той седи горе и се чуди как да избяга от тази инквизиция. — Той вече сигурно е мъртъв, нали? А сега искате да отровите и мен!

— Има нещо такова — отвърнах неопределено аз. Донесох нова чаша вода, която даскалът категорично отказа. Беше се поукротил малко.

— Ама много професионално ме отмъкнахте — съвсем сериозно извърна главата си под качулката той в тази посока, където предполагаше, че седя аз. — Личи си, че сте професионалисти. Трябва да сте от „Аполо“.

— Грещиш — подхвърлих му несигурно. Направих го съвсем съзнателно и това окончателно го убеди, че сме от „Аполо“. — Хайде да те водим там, където си заровил паричките и да приключваме! Много се забавихме.

— Да не съм луд? Да ви заведа и да ми вземете всичко! На мен ще ми се наложи да се лекувам най-малко една година след този кютек. Пък и имам майка за гледане. Имам си и приятелка.

— Приятелка ли? Нали се съгласи да я чукат наред само да си спасиш мангизите.

— Ами, чукайте я! От нея няма какво да научите — замълча за известно време даскалът и накрая с доста укрепнал глас предложи: — Ще ви покажа къде живея, къде работя и къде ходя. Винаги може да ме намерите. След това ще ме оставите на мира, докато ви донеса стоте хиляди марки. Ако не сте съгласни, доубийте ме, че да свършваме!

## ГЛАВА XVIII

На другата сутрин с Женята се облякохме като баровци и отидохме в офиса. Маджо беше издал категорична забрана бригадири да се явяват там, но в случая ние се правехме на клиенти. Пък и намерихме единствено Поли и Димата.

— Разказвай! — обърнаха се двамата към мен. Предадох им в общи линии докъде сме го докарали и накрая им споменах, че оня катил все още стои в мазето, за да не се разколебае.

— Стига му толкова — реши въпроса за свободата му Поли. После се обърна към Женята: — Ти откога познаваш този Чавдар?

— Аз ли? — ококори се Женята. — Имаме едно момченце в махалата, той ми го пробута. Човекът ще ни снесе сто хиляди.

— За стоте хиляди... няма лошо, ама за първи път чувам, че си имаш твои момченца. Доколкото познавам правилника, такива екстри не ти се полагат.

— Абе, то е дребно крадче. Комшийче някакво.

— Не ми бягай по допирателната, Женя, а ми кажи откога познаваш даскала? Аз тези лади нарочно не ги застраховам, защото лесно се крадат и още по-лесно се издават. Направо истински бум. Сигурен ли си, че ти не стоиш зад него?

— Ама, моля ти се, как може да помислиш подобно нещо? — разпери ръце Женята.

— Ще те пратя на екскурзия, момче! Около Киро Японеца ти се размина, ама сега няма какво да се занимавам с теб — ядоса се Поли. — Я се качвай на колата и се катери сам до Витоша, ти знаеш процедурата най-добре! Аз ще ти пратя хора да те пообработят.

На Женята кръвта му се смъкна до петите. Най-малко очакваше подобно посрещане. На всичко отгоре познаваше Поли добре и нищо не му даваше основание да смята, че той се майтапи.

— Остави го — обади се Димата. — Та откога, казваш, че се познавате с този Чавдар?

— От петнайсет-двайсет години — призна си най-сетне Женята.  
— Покрадвахме с него туй-онуй, но не бяхме се виждали оттогава.

— Искам да го запишете на диктофон и да направи пълни самопризнания. Къде, кога, как, с кого краде ладички и по какъв начин ги пласира. Все едно, че кандидатства за работа — тропна по масата Поли. — Нещо да не ви е ясно?

— Всичко е ясно — кимна Женята и двамата с него се запътихме обратно към мазето на Киро Малкия.

Всъщност Женята остана горе и долу слязох само аз.

— Как си мой човек? — потупах по гърба даскала и го настаних да седне по-удобно до една малка масичка.

— Зле съм — призна си откровено той.

— Сега ти слагам тука едно диктофонче и искам още един път цялата истина отначало докрай. После ще ти махна качулката, докато напишеш всичко на ръка. Разбира се, с гръб към мен.

Признанията му по нищо не се различаваха от тези, които вече бяхме получили. Отново се появиха учителят по математика, учителят по литература и т.н. Единствената разлика бе, че спомена имена, от които са крали колите и причините да ги подберат.

— Това, което ми се случва не ми е за първи път — изненадващо сподели той. — Много са ме били.

— Казвай! — подканих го аз.

— Преди десетина години работех с един крадец от Гео Милев — започна да нарежда даскалът и аз веднага се сетих, че става дума за Женята. — Бяхме гепили поредната лада. Разглобявахме я за части на едно наше място, когато изненадващо се изтъри Карамански и един звяр Цецо. Този до мен избяга като ракета. Никога не съм виждал човек да тича така бързо.

— После?

— После Карамански взе чука от ръцете ми и счупи гръдната ми кост. Повдигни пуловера и ще се убедиш, че съм прав.

Вече няхах доверие на никого и наистина го направих. Дрехите му смърдяха на кръв. Пуловерът му бе подгизнал. Запретнах го леко и въпреки мижавата светлина съвсем ясно видях очертанията на счупеното върху гръдната кост.

— Само с това ли се отърва?

— Амии... — едва чуто промълви даскалът. — Карамански и оня звяр ми поискаха двайсет хиляди марки глоба и си ги платих съвсем сам. Онова копеле така и не се появи повече.

— Добре — свалих качулката аз и застанах зад гърба му, така че да не може по никакъв начин да ми види лицето. — Сега опиши всичко подробно, но без да споменаваш за случая с Карамански.

Изчаках го да приключи, сложих отново качулката и го поведох нагоре по стълбите. Колата вече чакаше. Качихме го на задната седалка и започнахме безкрайна обиколка по улиците на София, за да загуби представа къде точно е бил. Междувременно Иван се обади, за да потвърди истинското място на жилището му, на местоработата му и на квартирата на приятелката му. Даскалът не беше излъгал.

— Сега ще те хвърля в едно дере — подшушнах аз и заредих пистолета зад гърба му. — Тичаш направо и се хвърляш по очи. Погледнеш ли към нас, застрелян си!

Женята спря някъде по околоръстния път, изхвърли даскала като парцал и той побягна през глава. Не посмя дори да помисли за някакво проследяване. Как се е прибрал вкъщи нямахме никаква представа, но на другия ден го намерихме точно според уговорката.

— Вземаш стоте хиляди марки, сядаш до телефона и чакаш да ти се обадим! — бях му наредил аз.

## ГЛАВА XIX

На другия ден по обяд се обадох на даскала:

— Готов ли си? — попитах.

— Готов съм — отвърна мигновено той. — Чакам. Затворих му веднага и го оставих да виси пред телефона. Звъннах едва на следващия ден и то по същото време:

— Как си тарикат?

— Готов съм.

— Браво на теб — затворих телефона и отново се обадох на третия ден.

Всъщност първо звъннах и изчаках да вдигне, след което веднага хлопнах слушалката. Повторих няколко пъти, докато оня се изнерви до крайност. И когато сметнах вече, че е напълно омаломощен, най-сетне се представих:

— Обажда се един твой приятел.

— Готов съм — щеше да ми спуска тъпанчето даскалът. На четвъртия ден му се обадох около два часа следобед. Настъпих го още с вдигането на слушалката:

— Готов ли си?

— Нали ти казах! Чакам ви.

За пореден път хлопнах телефона, обаче се обадох след някакви си пет минути и очевидно го намерих напълно объркан:

— Излизаш от вкъщи с парите, тичаш по бордюра към локалното платно на булеварда и не се оглеждаш. Ние ще те наблюдаваме през цялото време.

— Тръгвам — съгласи се преподавателят по информатика.

До едно време мислехме, че планът върви така, както го бяхме замислили. Даскалът наистина се появи с чанта, в която трябваше да са парите, изкачи запъхтян малката височина и хукна по бордюра покрай локалното платно. Наблюдавахме го внимателно от нашата кола. Шофираше Иван, до него седеше Бори, а аз се бях настанил отзад. Женята чакаше върху кросов мотоциклет под моста на детелината. Той

бе отличен шофьор и още по-добър мотоциклетист. За него не представляваше никакъв проблем да гепи чантата в движение. Видяхме го как излезе от завоя и точно тогава забелязахме една магистрална полицейска кола от най-бързите — алфа-ромео. Явно, тъпото преподавателче все пак ни беше издало и сега полицаите ни дебнеха на гюме, за да ни хванат.

— Този път му ебах майката на тоя тъпанар! — заканих се аз.

Нямаше как да спрем Женята. Мина с огромна скорост покрай даскала, дръпна чантата и в същият момент алфа-ромеото започна да го преследва. Хората наоколо си изкараха акъла. В първия момент дори ние се същисахме донякъде, но сетне подвикнах на Иван:

— Карай, да го приберем тоя идиот! Настигнахме даскала на стотина метра преди отбивката към булеварда, набутахме го докато се усети на задната седалка и аз му нахлупих една от нашите качулки, за да не ни вижда. Нямахме друг полезен ход. Ако ченгетата хванеха Женята, щяхме да накараме този педераст да отрича до последно каквато и да било агресия върху него.

— Какво правите бе, пичове? — опита да се прави на изненадан той.

— Чак сега ще ти разкажа аз къде расте лимонтозуто — цапардосах го жестоко по главата. И дружески го посъветвах: — Моли се всичко да мине добре, защото иначе ще забравиш цялата си наука само за един час!

След това го закарахме до най-близкото езеро. Вързахме ръцете и краката му на „люлка“ и го оставихме да гледа тъпо напред без да ни вижда. През цялото време се опитвах да се свържа със Женята, но в крайна сметка той се свърза с мен. Явно говореше от някакво шумно място, защото едва го чувах.

— Всичко е наред. Успях да им избягам.

— Никога не съм се съмнявал. Държа тук онзи капут и се чудя какво да правя с него.

— Ще ти се обадя след малко — затвори ми той. Даскалът ме беше вбесил. Извадих пълнителя на пистолета си и го опрях в главата му.

— Ей сега ще те гръмна.

— Свършени сте момчета. Ченгетата знаят всичко за вас.

— Така ли? — дръпнах предпазителя аз и натиснах спусъка. Празният пистолет изщрака на милиметри от ухото му.

Човекът буквално откачи от страх. Бог го знае какво си е мислил до този момент, обаче сега наистина разбра, че нещата отиват към лошо.

— Ти ме би най-много — проплака той. — Пуснете ме да си ида или ме застреляйте. Не мога да издържам повече.

— Готово! — съгласих се аз. Взех пистолета на Бори, който беше с пълнител и демонстративно му го показах. След това се присегнах за моя и му го наврях в устата. Даскалът изпадна в ужасна криза. Квичеше като недозаклано прасе. Не му се разбираше нищо, макар че очите му всъщност издаваха всичко. Едва не изхвъркнаха от орбитите си. Натиснах спусъка, пистолетът изщрака и този път нервите не му не издържаха. За момент си помислих, че е изгубил съзнание.

— Всичко ще ви кажа, всичко ще ви кажа, всичко ще ви кажа... — повтаряше като побъркан той.

— Няма нужда — потупах го по темето. — Ние вече знаем.

Захладняваше все повече, но не смеехме да мръднем от езерото без разрешение. На четвъртия час Женята най-сетне отново звънна.

— Оставете го вързан и до десетина минути да ви няма — изрепчи се той.

— Я не ми се прави на началник! — срязах го аз.

— Поли, братче — смекчи гласа си Женята и веднага ми стана ясно кой е дал разрешение даскала да бъде екзекутиран.

Оставихме го вързан, качихме се на колата и излязохме на алеята. След стотина метра накарах Иван да спре. Изтичах обратно в тъмното и се скрих в сянката на едно дърво. Не чаках дълго. Първо пристигнаха Данкина и Ганеца, а след тях и Бесника. Натовариха даскала като чувал в колата и отпрашиха нанякъде. По това време аз следях организацията, защото исках да знам всичко, каквото става в нея. Нямах никакво намерение да ме ползват като дребна пионка.

Късно вечерта все пак стигнахме до Поли. В апартамента му влязох само аз, а Женята вече беше вътре. Стоте хиляди марки лежах разпиляни по масата. Правилата бяха такива — един лев да вземеш, трябваше да го дадеш на някой от главните акционери, а те решаваха как да го разпределят. Ако някой от бригадирите си позволеше да ги

разпредели сам, наказанието беше начупване, а можеше да стигне и до смърт.

— Добра работа свършихте, момчета! — изгледа ни отдолу нагоре Поли. Не изглеждаше особено весел, нито пък доволен. Явно полицейската намеса бе смутила и него.

— Къде откъгнахте даскала? — попитах аз.

— Никой не може да си позволява да застава срещу организацията! Най-малко да търси помощта на полицията.

— Това какво означава?

— Това означава следното — не ми обърна внимание Поли. — Организацията взема обичайните трийсет хиляди марки, аз също смятам да си оставя трийсет хиляди марки, а останалите четиридесет си ги делете със Женята както искате! — Поли побутна парите към нас.

— Ами другите двама?

— За тях вие решавате:

Мобилният телефон на Женята имаше особен и изключително дразнещ звук. Винаги съм го ненавиждал. Разкудкудяка се с нарастваща сила, Женята го вдигна без да каже дума, изслуша какво му говорят отсреща и кимна на Поли.

— Даскалът ли? — попитах аз.

— Не мисли за него. Той е вече в един по-добър свят — отрязва ме Поли.

Отношенията ми с него винаги са били доста особени. Поли не си позволяваше да се държи с мен както с останалите бригадери, защото интуицията му подсказваше колко ще сбърка, ако се опита да ме наругае пред всички. Бях готов да му посегна за всяка обида и той го съзнаваше прекрасно. Затова сдържа нервите си, когато вбесен докрай се обадих.

— За втори път ни преебаваш, Поли! Нищо не взехме от парите на Амигоса, а пък сега и от тези.

— При Амигоса бяха деветдесет хиляди, нали така? — просъска той.

— Толкова.

— Ти беше наел Никеца без да ме питаш, а пък Венци сам напусна?

— Е, и?

— Значи те няма какви пари да търсят от мен. А за теб остават трийсет хиляди, нали?

— Така е.

— Така е, но сега ти налагам глоба два̀йсет хиляди за дето си вкарал Никеца в играта без мое знание. Затова вземи десет хиляди — отброи от купчината Поли и ми ги подаде.

— Дай да тръгваме — дръпнах Женята с раздразнение и след малко бяхме на чист въздух.

Чувствахме се безкрайно уморени и изтощени. Изминалият ден не беше от най-хубавите в живота. На всичко отгоре, трябваше да дадем по някоя марка и на нашите помощници.

— Хиляда марки им стигат — заяви безцеремонно Женята.

— За двамата? — учудих се аз.

— Не бе, по хиляда на всеки. И без друго Иван нищо не е свършил.

— Как не е свършил? Той ни домъкна даскала.

— Хиляда на Иван и две хиляди на Бори — отсече Женята. — Нито искам да се карам с тебе, нито да се пазаря.

— ОК — съгласих се аз.

Беше ми криво и единственото ми желание се въртеше около леглото вкъщи. Едва ли щях да заспя без диазепам. Надежда, както винаги, щеше да дойде със следващия ден и със слънцето. Бедата беше, че все още не знаех надежда за какво.

## ГЛАВА XX

Имаше разбира се и хубави дни. Точно в един такъв спрях аудито си кабριο пред басейна „Спартак“, целият окичен в златни ланци и златен кръст на гърдите. Тези атрибути изглеждаха смешни и ненужни, обаче посветените знаеха много добре какво означават. Всъщност, правото да ги носиш определяше точното ти място в йерархията. Изкачих се бавно по стълбите и забелязах група стилно облечени момчета, които пиеха различни безалкохолни питиета, разположени около две пластмасови маси.

— Кой от вас е Златко? — попитах небрежно, гледайки една педя над тях. Това си ми беше стар навик. Никога не се интересувах от събеседниците си.

— Аз съм Златко — изправи се един здрав мъжага, приблизително една глава по-нисък от мен, но видимо много як. Носеше дънково, изрязано около раменете яке, дънков панталон и маркови маратонки. Веднага го познах. Бяхме приблизително на еднакви години и доста често се засичахме във фитнес-залите. Нямах представа за кого работи, а както се оказа по-късно, той пък съвсем не знаеше аз къде съм.

— И ти ли си в тая работа? — засмя се Златко. Прегърна ме съвсем приятелски и ме потупа по рамото.

— Бе, май и двамата сме в кюпа — засмях се аз.

Златко безспорно ми стана симпатичен. Причината да се появя на басейна беше съвсем елементарна. Комшиите обикновено ме отбягваха, но когато ножът опреше до кокала, винаги търсеха моята помощ. До нас живееше една художничка. Приложничка някаква, разработила дизайна на един от многобройните араби, които по това време нахлуваха в България. Когато свършила работа, онзи отказал да ѝ плати. И тя веднага изтича при мен. След месец се оказа, че зад него стои Златко.

— Дай да оправим тая далавера — предложих му аз. — Женицата си изкарва хляба с бачкане.

— Ами да я оправим! — кимна Златко. — Само че къде да го търся този циганин?

— Нали си му застъпник? Ти гарантираш парите, ти плащаш и после си ги търсиш от него.

— Колко съм му застъпник аз си знам! Укроти се малко да помисля — отдели ме той от масата и тихо допълни: — Имам си шеф, брат. Не мога да взема никакво решение без него.

— Аз знам, че имаш шеф. Молбата ми е да приключим по-бързо.

Златко извади мобилни си телефон, загърби ме и набра някакъв номер.

— Пламене, можеш ли да прескочиш за миг? — попита той. След това отново ме върна на масата и ми поръча кока кола.

Нямах представа нито кой е Пламен, а още по-малко каква им е организацията. Смятах ги за поредните самодейци, които се правеха на ВИС и СИК. Едва сега забелязах, че Златко имаше по себе си злато. Две тежки обици на лявото ухо и масивна гривна на китката. Другите изглеждаха съвсем нормално. Нямахше нито един с бръсната глава, а дрехите им не се различаваха по нищо от тези на всеки нормален гражданин.

— Ето го Пламен, идва — вдигна се по едно време Златко. Аз също станах след него.

По стълбите се изкачваше симпатичен рус мъж, също облечен съвсем семпло — риза и дънки. Имаше здраво телосложение, ведро усмивка и бистро сини очи. Вдъхваше симпатия отдалеч. „Поредният измислен бригадир“ — повислих си. И бях опроверган.

— Много хубав кръст имаш! — спря пред мен Пламен и ми подаде ръка. Усетих насмешката, обаче не ми мина и през ум да се обидя. — Здравсти, аз съм Кимбата.

В първият момент не можах да повярвам. Името на Кимбата отдавна се налагаше като легенда на улицата и в подземния свят, но никога не бях си го представял такъв. В него имаше всичко, което може да си пожелае един истински мъж, но и много от онази чистота и почтеност, която носим от детството си.

— Защо не доведе човека в офиса? — обърна се той към Златко.

— Не мога да го направя на своя глава — оправда се оня.

— Добре де, хайде да слезем долу.

Офисът се намираше на отсрещната страна на улицата и това беше причината Пламен да се появи толкова бързо. Отпред се навъртаха не по-малко от четиридесет бръснати глави, което веднага ме накара да променя мнението си за мощта на непознатата ми организация. Кимбата обаче продължи да се държи съвсем приятелски. Отвори ми нова кока кола и ме покани да седна срещу него.

— Кажи сега, с какво можем да помогнем! — усмихна се благо той. — Ти си наше момче, веднага го усетих.

— Ами аз вече в общи линии изложих случая. Не мисля, че един тъп арабин може да тероризира наше момиче и да и отказва да плати за свършена работа.

— Правилно — погледна Кимбата към Златко. — Тоя тъпан ние ли го защитаваме?

— Ние — наведе глава Златко и още тогава усетих, че донякъде ме намрази. Не му беше приятно да се чувства виновен пред чужд човек.

— Е, все ще се справим някак си — продължи все така кротко Кимбата. Изобщо не се скара на Златко. Обърна се към мен и добави: — Предай на девойката, че ще си получи парите. По-важно е да има мир и сговор. — После потри чело и тихо помоли съдружника си: — Би ли отишъл да видиш какво имаме в касата?

Този път Златко съвсем побесня. Изхвъркна от стаята, затръшва вратата и се върна почти веднага.

— Имаме — сопна се той.

— Ами донеси пет хиляди марки, ако обичаш — погледна го благосклонно Кимбата. — Четири хиляди си е изкарало момичето и хиляда да приеме извинението ни.

В стаята внезапно настъпи гробно мълчание. Златко не помръдваше от мястото си. Аз отпих глътка кола без да поглеждам към нито един от двамата. На кръстовището стана дребна катастрофа, но нито един от нас не й обърна внимание.

— Откъде знаеш, че този няма да вземе парите и да не даде нищо на девойката — изправи се почервенял като рак Златко.

Ние не само бяхме на едни години, но и мислехме приблизително еднакво. На мен също ми се въртеше подобна мисъл в главата. Кимбата обаче запази приятелския тон и разтегли мека усмивка:

— Недейте така, момчета! Това, което прави Жоро е много хубаво. Хората и без това ни мразят, не е лошо да им помагаме понякога. Така ще живеем по-дълго.

— Ако аз се опъна, този няма да получи парите — заяде се Златко.

— Сигурно — отвърнах му аз. — Само че ще започна да мачкам твоя арабин, пък ти ела го спасявай!

— Мир, момчета, мир! — изправи се между нас Кимбата. — Златко е прав, че не се консултирах с него като мой съдружник дали да дам парите и ако не се съгласи, аз просто ще ида до банката и ще изтегля от моите.

— Давай! — излезе Златко и пресече улицата към басейна „Спартак“ без да се оглежда. Толкова беше ядосан.

Прибрах се някъде късно вечерта. Въпреки това комшийката ме чакаше. Разбира се, че не и дадох всичките пари. Дори постъпих щедро. Заделих ѝ половината, а другите запазих за себе си. Не ѝ бях длъжен за нищо. Без мен тя щеше да си остане с една чаша студена вода, а сега получаваше солидна сума и продължаваше да ме мрази. Със сигурност и следващия път щеше да говори с мен, ако отново я ограбят.

## ГЛАВА XXI

Генерала разпечата пура „Кохиба“, отрязва единия край с гилотината и си поръчва коняк „Курвоазие“. Рехавата му косичка създаваше впечатление на подредена косъм по косъм. Беше както винаги гладко избръснат и с великолепен костюм. Суперскъпите бифокални очила му стояха така, сякаш беше роден с тях. Срещу него седеше Маджо. Той също не изглеждаше по-зле. Избръснатата му до синьо гъста брада му придаваше особен чар. Късо подстриганата черна коса със едва загатнат път отсрани стоеше като на менекен. Беше облечен с елегантно сиво сако, под което се подаваше матово бяла риза. Единствено панталоните изглеждаха като крадени, но той открай време не можеше да намери точно своята мярка. Белите му обувки също леко смущаваха, обаче всичко това се компенсираше с баровската поза, характерна за него. Както обикновено седеше леко изпънат назад и гледаше небрежно към тавана. По едно време вдигна дясната си ръка без да продума. Личният му телохранител Бабаса веднага изтича със шише уиски Royal Salute и с кутия цигари бял Davidoff. Маджо дори не се обърна да го погледне. Изтегли бавно една цигара и бавно си я напъха в цигарето. Слугата услужливо му подаде огънче. Маджо дръпна блажено и издуха дима в посоката, в която гледаше.

Намираха се в ресторанта на Интерпред. Генерала издърпа една салфетка, написа на нея „Кимбата“ и разтвори ръце. Жестът му означаваше най-просто казано: „Докога ще чакам?“ Маджо още един път изтегли дима от цигарата, наведе се леко и съвсем тихо отвърна:

— Знаеш ли какво, приятелю, смятам да отменя тази поръчка. — След което отново се дръпна назад. — Да пиша ли и аз? — едва чуто промълви той.

Генерала се повъртя на стола видимо смутен, огледа пурата и направи нещо необичайно за него. За втори път отпи от коняка в разстояние на една минута.

— Няма смисъл! — каза той.

— И още нещо, приятелю — наведе се отново към него Маджо.  
— Мисля да ударя направо Пашата.

Този път Гоцев видимо загуби самообладание. Изчака Маджо да се облегне отново на стола, хвърли поглед за всеки случай на съседните маси и положи длан върху ръката му:

— Румен е виновен за всичко, приятелю, знам го прекрасно. Не съм сантиментален човек, но докато съм жив аз, ще бъде жив и той.

— Нали говорим за бизнес?

— Досега сгрешихме с много от нашите хора — отдръпна се Генерала. — Те трябваше да са живи. Давам си сметка, че Румен в случая не ни предложи никакъв друг изход, обаче присъдата му остава — жив!

Маджо загаси остатъка от цигарата си, отново вдигна ръка и Бабаса веднага притича с кутията бял Davidoff. Ритуалът се повтори едно към едно.

— Как така сме сгрешили, приятелю? — изобщо не си направи труда този път да запази каквато и да конспирация Маджо. — Нали през цялото време изпълнявах каквото ти искаше?

— Добре, де. Нека аз да съм виновният — съгласи се Генерала. Избърса си по навик очилата и продължи: — Искях да въведа американския модел.

— Аз от американски модели не разбирам.

— Добрия, лошия и злия.

— Добрия беше Васко, нали? — провлечено измънка Маджо.

— Точно — кимна Генерала.

— Аз съм лошия?

— Точно.

— А кой е злия?

— Още не сме го измислили.

Двамата за пореден път замлъкнаха, без да се гледат и отстрани изглеждаха просто като приятели, опитващи се да убият скучния следобед на чашка. А всъщност всеки от тях калкулираше трескаво възможните и невъзможни промени в един непознат за обикновените хора свят.

— Какво общо има с това Кимбата? — обади се по едно време Маджо.

— Ще ти обясня, но първо искам да знаеш от мен нещо друго — погледна го този път право в очите Генерала. — Ние с теб проявихме не гордост, в което по принцип няма нищо лошо, а горделивост. Оттам дойдоха всички бедни. Никои не обича да бъде унижаван.

— Така да е.

— И то си е така. Но нашата грешка извади на видело един нов и то много по-обичан „добър“ — Кимбата. И той без да иска развали схемата. Вече сме минали по този път, приятелю.

— Ясно — доля чашата с уиски Маджо. — Само не можах да разбера кой ще бъде злият.

— Маргина, естествено.

Ресторантът не беше от най-добрите. Предпочитаха го, защото бе удобен на Генерала и лесен за охраняване. Климатичните му отдавна трябваше да бъдат сменени, сградата отвън изглеждаше доста модерна, но отвътре беше напълно амортизирана. Кухнята беше чак на другия край на салона, въпреки това оттам се чуваха пискливите гласове на готвачките и дрънченето на тенджерите от алпака.

— И все пак мисля, че Кимбата няма да ни пречи с нищо — изправи се най-сетне на стола Маджо. — Пък и американската ти схема съвсем не се е изчерпала. Винаги ще имаме нужда от „добър“.

— Тази роля ще я дадем на Пашата — приключи най-сетне с пурата си Генерала.

— Не го виждам никак си. Струва ми се доста бездарен, за да я изпълни както трябва.

— Виж какво, Младене! — затисна отново ръката му с длан Генерала — Румен е селяк, каквито сме и аз, и ти. А селякът знае две и двеста. Ще играе точно по сценария, повярвай ми! Няма да сбърка нито една реплика. — След това внезапно се изправи, притисна ръката на Маджо в дланите си като в сандвич и преди да си тръгне, бодро му каза: — Няма да ти губя повече от времето, приятелю! Пожелавам ти безсмъртие!

Измъкна се с бърза крачка от ресторанта, обаче Маджо му знаеше номерата и веднага дръпна пердетата към улицата. Долу Генерала отръска сакото си и съвсем спокойно тръгна по тротоара, а оттам през градинката към своето жилище. Очевидно не бързаше за никъде. Просто беше свършил своята работата за този ден и при това според него отлично.

## ГЛАВА XXII

Мени и Иван Кубето привечер пиеха бира с пържена цаца в едно дървено капанче сред копторите на квартал „Дружба“. Не си говореха нищо. Двамата общо знаеха не повече от петдесетина думи и ги употребяваха само при крайна необходимост. Иван Кубето както винаги седеше вторачен в яките си, космати ръце. Той мразеше целия свят. Ненавиждаше преуспелите, защото имат пари. Не можеше да понася смеха на младите и свежите им лица, всяка красива жена го изваждаше от равновесие.

Мени беше малко по-друг сорт. Висок и торбест като кенгуру, той нямаше никакво отношение към хората. От познатите си в квартала се отнасяше с особено уважение единствено към Кимбата, защото докато беше в затвора именно той спаси бизнеса на баща му. Просто тръгнал да пазарува и заварил някакви мутри да отмъкват цялата кайма от магазина.

— Оставете всичко на мястото му! — ударил с юмрук по тезгяха Кимбата. После наричал юнаците и ги изхвърлил завинаги от „Дружба“.

Запазеният бизнес помогна на Мени да разполага все пак със собствен апартамент след излизането си от панделата и дори вече замисляше как да го продаде и изпие. Хич не му пукаше, как го е осигурил баща му. Всъщност Мени изобщо не беше наясно защо точно се е родил, къде живее и какво става около него. Харесваше Кимбата поради два неоспорими факта. Той го черпеше задължително една бира, когато тръгваше на пазар и още една, когато се връщаше. Дори понякога се сещаше да замени втората със сто грама гроздова ракия. Бай Миле обаче за него си оставаше Бог. На неговата трапеза се ядяха кебапчета и кюфтета на корем, пиеше се без мярка, а отвреме-навреме дори оркестърът в заведението поздравяваше сътрапезниците с любимите им песни. Пък и бай Миле му осигуряваше работа понякога. Чат-пат го побийваше, но това не беше болка за умиране.

Осъществяваше на практика мечтата му да бъде в кириза, каквото и да значеше това.

Кимбата обитаваше със семейството си осемдесет и шест квадрата апартамент в съседния вход и едва ли можеше да се намери човек в квартала, на когото не бе помогнал по някакъв повод. Жена му изглеждаше изключително красива дори за бивша стюардеса и настояща инструкторка по аеробика, а двете му момченца приличаха на ангелчета. Никой не беше ги виждал нито да се карат, нито да ходят някъде поотделно. Около тях витаеше атмосфера на безметежно щастие, което не предизвикваше никаква злоба у другите. Радваха им се от сърце. С изключение разбира се, на Иван Кубето. Той не познаваше това чувство.

Денят угасна като свещ, но навън остана топло и на никого не му се прибираще вкъщи. Заведението се препълни до краен предел. Жената на Кимбата мина с двете момченца и усмихната поздрави:

— Здравсти, Мени! Как си?

— Екстра, да ти кажа — потупа тумбака си той. — Когато съм най-зле, все така да съм.

Петнайсетина минути по-късно се появи и Кимбата. Той обичаше да пазарува и пак се беше натоварил с две торби най-различни продукти.

Кимбата обожаваше семейството си. Гордееше се с красивата си и умна жена, а децата боготвореше.

— К'во правите, момчета! — поздрави весело той двамата пияндури. — Да ви черпя ли нещо?

— Ами ако ти се откъсне от сърцето... — ухили се като ряпа Мени.

— Имам причина.

— Айде, бе... Я кажи да чуем?

— Ще се местя оттук. Купих два апартамента в квартал Витоша.

— Ами тогава по две ракии на човек — разпери ръце Мени. — Да го отпразнуваме както си му е редът.

Двамата с Иван Кубето запалиха цигари в шепите си по стар затворнически навик и веднага заградиха с другата ръка чашите с ракия, които келнерът донесе. Кимбата мина покрай бара колкото да плати поръчката и спокойно се прибра вкъщи. Пътюм размени по няколко реплики със стоящите по пейките бабички. Заговори се с

домоуправителя във връзка с някакъв предстоящ ремонт. Той не отказваше на никого нищо. Жена му понякога се караше заради безкрайната му доброта и склонност да обръща внимание на всякакви отрепки.

— Нашият човек, а? — вдигна най-сетне плешивата си кратуна Иван Кубето.

— Поръчка, братко! — яростно се зачеса по врата Мени. — Свястно момче, ама какво да правиш... Не е като Васил, който мразеше дъртите тарикати като нас и само се чудеше как да ги изчисти от пазара.

— Васил си получи заслуженото — ухили се нагло Кубето.

— Нали това ти казвам, а това момче си е свястно.

— Какво му е свястното? Сега ще иде да гушне красивата си кукличка и двете морски свинчета, а ние с теб висим като парцали.

— Човекът почерпи по две ракии.

— Черпил той... Мангизите му течат от крачолите.

— Добре, де — приключи разговора помирително Мени. — Дай да я свършваме тази работа, че да вземем някой лев.

\* \* \*

Кимбата имаше слабост към нетрадиционните автомобили. Напоследък караше един червен пикап с луксозно купе. Оставяше го след работа в собствения си паркинг под моста на булевард Цариградско шосе, здрависваше се приятелски с пазачите и се прибираще вкъщи с обичайната си ведра походка. Понякога пазаруваше от съседните магазини. Тази вечер обаче жена му не беше поръчала нищо. Мина покрай Мени без да го забележи. Нито пък чу, когато онзи вдигна мобилния си телефон и каза само една дума:

— Сега.

Иван Кубето чакаше малко по-надолу със зареден пистолет.

\* \* \*

Пашата научи за убийството на Кимбата половин час по-късно. Изтича разтреперан до колата и стигна до „Дружба“ за някакви минути. Някой вече беше прибрал момчетата, но жената на Кимбата все още стоеше изпаднала в шок, заобиколена от млади и напълно безразлични полицайчета.

— Как си, мила? — прегърна я Пашата.

— Никак — отвърна му тя.

— Нали разбираш, че не мога да остана дълго тук! Копоите във всички случаи ще заподозрат нещо, а след малко ще дойдат и журналистите.

— Разбирам — кимна тя.

## ЕПИЛОГ

Няколко месеца по-късно Пашата караше по стръмния път към родното си село, където беше построил малък храм в памет на Кимбата. Всъщност, по стар навик не се мина докрай. Даде част от парите, а майка му събра останалите от дарения. Ходеше там обикновено нощем, палеше свещ и молеше Господ за милост. Все някой трябваше да опрости греховете му.

Пашата беше умен мъж, но му предстояха още доста дни, за да разбере, че няма значение каква карта си изтеглил от колодата. На трътлестия Мени се беше паднала седмица спатия. С нея той не можеше да участва в никаква игра. Румен и Маджо държаха в ръцете си по два попа, но никой от двамата нямаше намерение да отстъпи на единия, за да направи другия тройка. Генерала по правило притежаваше каре Аса.

И въпреки това те всички бяха обречени.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.